

ఆంధ్రప్రదేశ్

చక్కటి కుటుంబం కొరత

జూలై 2014
కథలు

కూతురు కోరినదానికి నవ్వాలో, ఏడవాలో, నవ్వి ఏడవాలో, ఏడ్చి నవ్వాలో అర్థం కాలేదు భీముడికి. పన్నేండేళ్ల వయసున్నప్పుడు కూతురు 'అలీబాబా అరడజను దొంగలు ' కావాలంది. తీసుకోచ్చి సంతోషపెట్టాడు. తరువాత 'మంచిదొంగ ' కావాలంది. తీసుకోచ్చి తనూ సంతోషపడ్డాడు. ఆ తరువాత బలేదొంగ, గజదొంగ... ఇలా దొంగలకు సంబంధించిన సినిమాలను కూతురు అడగడం, భీముడు తెచ్చివ్వడం జరిగింది. ఇప్పుడు 'దొంగ మొగుడు ' కావాలంది. "సరేలే తల్లీ... రాత్రిడ్యూటీ నుంచి వచ్చేటప్పుడు తిస్తాలే" అన్నాడు భీముడు యధాలాపంగా. "తెచ్చేదేంటి డాడి? తీసుకురావాలి. నేనడుగుతున్నది సినిమాలో దొంగమొగుడు కాదు డాడి... నిజమైన దొంగమొగుడు"

ఈ మాటకు భీముడు సెకనులో అరవయ్యో వంతు సమయం షాక్ కు గురై వెంటనే తీరుకున్నాడు. దొంగ అంత వేగంగా తీరుకోవాలి. లేకపోతే దొరికిపోతాడు. తీరుకున్న తరువాత ఆలోచనలో పడ్డాడు. కాకి కడుపున కాకే పుడుతుంది. పిల్లి కడుపున పిల్లేపుడుతుంది. దొంగ కడుపున దొంగే పుడుతుందా?! కాకపోతే, ఈ దొంగ బుద్ధులు ఎలా ఒంటబట్టాయి?

భీముడు ఒప్పుకున్నాడు. ఒప్పుకోక ఏంచేస్తాడు? ఒక్కగానొక్క కూతురాయె... పైగా తల్లిలేని బిడ్డాయె. తన కూతురికి చిన్నప్పటినుండి కోరితే కొండమీద కోతినైనా తీసుకోచ్చి ఇచ్చాడు. ఇప్పుడు దొంగమొగుడిని తీసుకురాలేడా?

భీముడు దొంగ సంబంధాల వేటలో పడ్డాడు. కానీ, అతడికి మొదటి అడుగే ఎలా వేయాలో అర్థం కాలేదు. తనకు తెలిసిన దొంగలంతా తన ఈడువారే! వాళ్ళకు మగపిల్లలున్నారో, లేదో తెలీదు. ఒకవేళ వున్నా ఆ పిల్లలు దొంగ వృత్తిలో దిగి వున్నారో, దిగుతారో తెలియదు. పైగా, ఏ దొంగనైనా నీ కొడుకు దొంగతనం చేస్తాడా అంటే చెప్పుచ్చుకుని దరువేయడా? ఈ ఆలోచనా క్రమంలో భీముడి మెదడులో ఓ నక్షత్రం తళుక్కున మెరిసి దారి చూపింది.

రైల్వేస్టేషన్ కెళ్లి 'దొంగలున్నారు జాగ్రత్త' అని రాసివున్న బోర్డులో తన కూతురికి మ్యాచ్ అయ్యే దొంగబాబ్బాయి కోసం చూశాడు. కానీ, అక్కడున్న మొహాలు అతడికి నచ్చలేదు. కూతురు ఎంత దొంగమొగుడు కావాలంటే మాత్రం కొండముచ్చల్లావున్న దొంగ ముచ్చల్ని ఎలా కట్టబెట్టగలడు? ఎంత దొంగైనా కన్నతండ్రికదా! చివరకు పోలీస్ స్టేషన్ కి కూడా వెళ్లిఎంక్వెరీ చేశాడు.

తనకు నచ్చిన యువదొంగ దొరకలేదు, అయినా అతడు ఆగిపోలేదు. ఇంకో ఆలోచన వచ్చింది. వచ్చిందే తడవుగా పెన్ను, కాగితం తీసుకున్నాడు. తల వైకెత్తితిరుగుతున్న సీలింగ్ ఫ్యానుకేసి చూసి రాయడం మొదలుపెట్టాడు.

'దొంగ కావలెను ' అని రాసి దానికింద అండర్ లైన్ చేశాడు... దానికింద...

అమ్మాయి పేరు : మనోహరి

రంగు : పట్టపగలు

వయసు : రెండు అర్థరాత్తులకు మూడు తక్కువ.

ఎత్తు : కిటికీకి ఎక్కువ, ద్వారానికి తక్కువ.

ఆస్తి : తండ్రివయసంత.

వరుడికి వుండవలసిన లక్షణాలు...

రంగు : చిమ్మచికటి (రాత్తుల్లో కనిపించకుండా వుండడానికి.)

చూపు : కత్తిలా (బ్యాగులో ఏముందో తెలుసుకోవడానికి.)

వేళ్లు : కత్తెర్లాంటి (కత్తెర్ చేతిలో పెట్టుకు తిరిగితే వ్రూదకరం.)

పళ్లు : బ్లేడులాంటి (బ్లేడుకు పదును తగ్గినప్పుడు ఉపయోగం.)

పైన తెలిపిన అమ్మాయికి, కింద తెలిపిన అర్హతలున్న యువదొంగలు తమ బయోడేటాను కింది అడ్డసుకు పంపగలరు.
అని తన అడ్డసును రాశాడు. ఒకసారి తను రాసింది తిరిగి చదువుకున్నాడు. సంతృప్తిగా నవ్వుకున్నాడు. పత్రికలో
యాడ్ ఇవ్వడానికి బయలుదేరాడు.

భీముడిచ్చిన ఫక్టన బాగానే పనిచేసింది. ఎప్పుడూ ఆ వీధి మొహం కూడా చూడని పోస్టుమాన్, ఓ పేద్దసంచిని
మోయలేక మోయలేక మోసుకుంటూ భీముడింటి లోగిలిలో పడిసి "నిద్రపోతున్నవాడిని లేపావు కదయ్యా... ఇంతకీ ఇన్ని
కవర్లు వచ్చాయేంటి?" అని అడిగి సమాధానం కోసం కూడా ఎదురు చూడకుండా వెళ్ళిపోయాడు. బయోడేటాలను
సార్వప్రట్ చేయడానికి దాదాపుగా నెలరోజులు పట్టింది. వచ్చిన అప్లికేషన్లలోనుండి తనకు మంచిదనిపించిన ఒకదానిని
సెలెక్ట్ చేసి కూతురికి చూపించాడు. ఆమెకూ నచ్చింది. ఆ యువదొంగ అప్లికేషనులోని సెల్ నంబరుకి ఫోన్ చేసి "మీ
ఇంటికి రేఫోస్టున్నాం... మీకేమీ అభ్యంతరం లేదుగా!" అన్నాడు. "లేదు" అంది అవతల యువదొంగ గొంతు.

భీముడు, మనోహరి యువదొంగ ఇంటికెళ్లారు. యువదొంగ తల్లిదండ్రులు "రండి... రండి... మీకోసమే ఎదురు
చూస్తున్నాం. ప్రజలంతా క్షేమమేనా?" అని సాదరంగా ఆహ్వానిస్తూ అరవాలికి తీసుకెళ్లారు. ఈ పలకరింపు అర్థంగాక
యువదొంగ సర్దు "అదేమిటి అలా అడుగుతున్నారు? ఎవరైనా అందరూ బావున్నారా? అని అడుగుతారు. కానీ, మీరు
మాల్ట్ర...." అర్థోక్తిలో ఆగిపోయింది. "ఒసే పిచ్చిమొహమా! దొంగలు ఎప్పుడు క్షేమంగా వుంటారు/ అహ...
ఎప్పుడుంటారని? ప్రజలు క్షేమంగా వున్నప్పుడే కదా!" అని గీతోపదేశం చేసి "సరే, నువ్వెళ్ళి కాఫీలు పట్టుకురా!"
అన్నాడు.

"చిటికెలో తీనూ" అంటూ అరవాలికెళ్ళి వెంటనే తిరిగి వచ్చింది కాఫీ ట్రేతో...

మనోహరి కాఫీ చప్పరిస్తూ "పాలు చాలా చిక్కగా వున్నాయి. ఇంత చిక్కని పాలంటే... రేటు చాలా
ఎక్కువనుకుంటా..."

"నేనూ అదే అనుకుంటున్నా... ఏ కేటగిరీ పాలు కావాలి? పల పాలా? నీళ్ళపాలా? అని చెప్పి మరీ పోస్తున్న
ఈరోజుల్లో... ఇంత చిక్కని పాలంటే..." భీముడికి కూడా అదే అనుమానం. ఈ తండ్రికూతుళ్ళ అనుమానాలు చూసి
యువదొంగ తల్లిదండ్రులు ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూసుకుని కిసుక్కున నవ్వుకున్నారు.

"అడిగితే ఎవడు పోస్తాడు ఇంత చిక్కని పాలు? నేనే తెల్లవారు జామున వెళ్ళి ఒక్కరోజు ఒక్క ఇంట్లో పాలు పితుక్కొచ్చుకుంటాను" మీసం మెలేశాడు యువదొంగ తండ్రి.

"మంచిపని చేశారు. నాకూ ఇలా చేయాలని వుంది. కానీ, పాలు పిలకడం చేతగాక వెళ్ళడం లేదు. ఇంతకీ అబ్బాయి....?"
ప్రశ్నార్థకంగా యువదొంగ తండ్రివైపు చూశాడు భీముడు.

"కూల్ డ్రెస్స్ కొట్టుకొస్తానని వెళ్ళాడు... వచ్చేస్తావుంటాడు" అన్నాడు యువదొంగ తండ్రి. సరిగ్గా అప్పుడే యువదొంగ ఖాళీ చేతులతో వచ్చాడు.

"కూల్ డ్రెస్స్ ఏవిరా?"

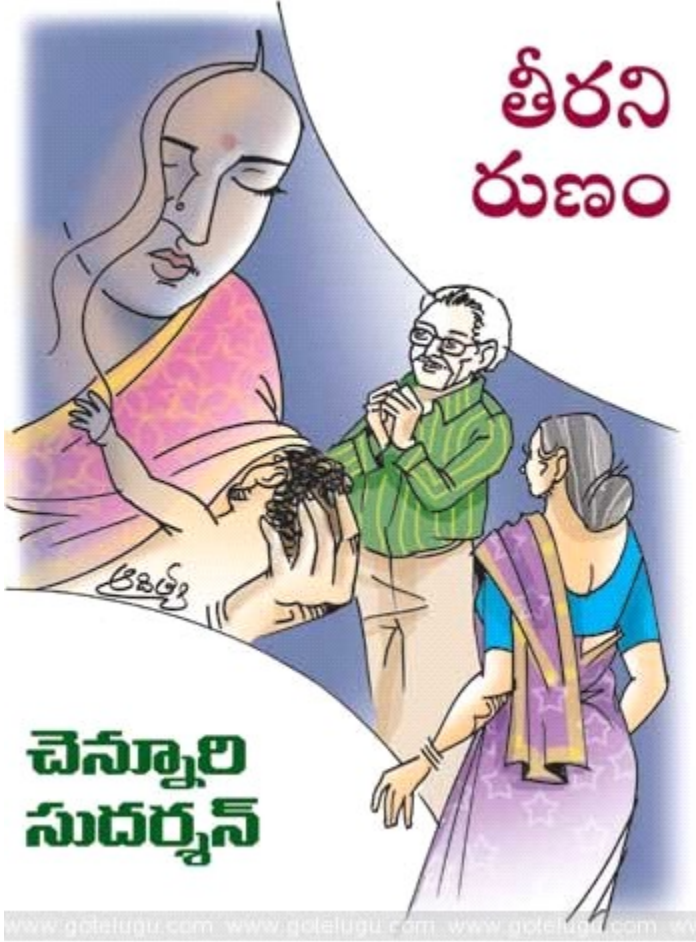
"వీలు పడలేదు డాడీ!"

"నా కడుపున చెడబుట్టావు కదురా... నా పరువును పుల్కాట్లో కలిపేశావు కదురా..." అంటూ మీటరెత్తు ఎగిరాడు. దొంగమొగుడు కావాలనుకుంటే ఉత్తమొగుడు దొరికేలా వున్నాడనుకుని మనోహరి తండ్రి చెవిలో "కూల్ డ్రెస్స్ కూడా కొట్టుకురాలేని మొగుడు నాకొద్దు డాడీ" అని అనేసరికి ఆయన కూడా మనోహరి చెవిలో "నే మాట్లాడతాలో! నువ్వుండమ్మా" అన్నాడు.

ఈ గుసగుసలు గమనించిన యువదొంగ తండ్రి "మీరేమీ కంగారు పడకండి... ఈకాలంలో దొంగతనం చేయడం ఎంత కష్టమో దొంగలు... మీకు తెలియంది కాదు. కాలు బయట పెట్టిన ప్రతిసారి కాసులతో రాలేం కదా!" అని సర్ది చెప్పబోతూంటే భీముడు "మీరు చెప్పిందీ నిజమే... కానీ, మా మనోహరి కోరికే... దొంగమొగుడు కావాలని... దాని కోసమేమా ప్రయత్నం." కూతురివైపు ప్రేమగా చూశాడు. మనోహరి తన తండ్రికి తనపైగల ప్రేమకు మురిసిపోతూ "సరేనండి... మీరింతగా చెబుతున్నారు కాబట్టి... నాదో కండిషన్. ఇప్పుడు జరుగుతున్నది పరిచయ చూపులనుకుందాం. నేను మళ్ళీ ఒకరోజు పెళ్ళిచూపులు ఏర్పాటు చేస్తాను. అందులో నెగ్గితే ఓకే" అని గంట కొట్టింది. "పెళ్ళిచూపుల్లో నెగ్గడమేంటి?" యువదొంగ, అతడి తల్లిదండ్రులు మూకుమ్మడిగా నోళ్ళు తెరిచారు. "ముందు మీరు నోళ్ళు మూసుకోండి. తరువాత ఏంచేయాలో చెబుతాను." అంది మనోహరి. భీముడు కూడా తన కూతురి మనసులో ఏముందో

పసిగట్టలేకపోయాడు. అందరూ మనోహరి వైపు కళ్ళార్పకుండా చూస్తున్నారు. ఆమె నోట్లోనుండి ఏం మాటలు ఊడిపడతాయో... అని ఎదురు చూస్తున్నారు.

"నేను ఏదైనా ఒక ఇంటిని చూపిస్తాను. ఆ ఇంట్లో దొంగతనం... నా కళ్ళముందే చేయాలి. పైగా, మనుషులున్న ఇంట్లో.. అలా చేయగలిగితేనే పెళ్ళిచూపులు విజయవంతం అయినట్టు" అని మనోహరి తేల్చేసరికి యువదొంగ రెండు కేజీల ఖింగు తీన్నాడు.

“అనూ...! రేపటి నుండి పూర్తిగా నీవాడినే. యిక అంతా నీ యిష్టం. ఎక్కడి కంటే అక్కడికి వెళ్లాం. మళ్ళీ హానీమూన్ కైనా సరే...” అంటూ కొంటగా కవ్విస్తూ... హుషారుగా తన అర్థాంగి అన్నపూర్ణను క్రీగంట చూస్తూ.. అన్నాడు శ్రీనివాస్. ‘చలో దిల్దార్ చలో... చాందికీ ఓర్ చలో... హమ్ భి తయ్యార్ చలో...’ అంటూ అలనాటి హిందీ సినిమా ‘పాకీజా’ లోని పాటను హమ్ చేయసాగాడు... చేతులు చాస్తూ...

“దొరగారీ వేళ చాలా హుషారుగా ఉన్నారే... మీమొదటి భార్య విడాకులిచ్చిందనా సబరం?... ” అంటూ మూతి విరుచుకుంటూ మురిపెంగా అడిగింది అన్నపూర్ణ.

“మావిడాకుల మహోత్సవం కళ్ళారా చూశావుగా... యింకా అనుమానమా... ?” అంటూ రెండు చేతులూ అన్నపూర్ణ నడుము వెనకాలగా చొప్పించి లాక్కోబోయాడు శ్రీనివాస్ తన చేతిలోని న్యూస్ పేపర్‌ను పక్కకు పడేస్తూ...

“చాల్సే...! సరసం... కాఫీ ఒలికి పోతుంది.” అంటూ చేతిలోని కాఫీ కప్పును జాగ్రత్తగా టీపాయ్ మీద పెట్టా....

“నాకవతల బోలెడు పనుంది. నీతో సరసాలాడ్తున్నారప్పటి వంట పని అయినట్లే అయినా మనవడు, మనవరాళ్లతో ఆడుకునే వయసులో యింకా యీ సరసాలేంటి... ? ఎవరైనా చూస్తేనవ్వి పోతారు” అంటూ అన్నపూర్ణ శ్రీనివాస్ చేతులను సుతారంగా విడిపించుకొంది.

“నవ్వితే నవ్వి పోదురు గాక. నేకేంటి భయం... నాపెళ్ళా.. నాయిష్టం. అయినా యిక ఆపనులన్నీ నాకు వదిలేయవోయ్... కిచెన్ ఇంచార్జ్ తీసుకోమన్నా ఫుల్ అడిషనల్ చార్జ్ తీసుకోగలను. యిన్నాల్నూ నీవు వంట చేసి పెట్టావ్... మిగిలిన రోజులన్నా నన్ను చేయనివ్వి. అలనాడు పాండవుల అజ్ఞాత వాసంలో భీముడు చేయలేదా... ? వంటల్లోమగవాళ్ళను మించిన వారు లేరని శాస్త్రాలు ఘోషిస్తున్నాయి. నల భీమ పాకమని ఊరికే అన్నారా... ?” అంటూ శ్రీనివాస్ గోముగా అన్నపూర్ణ బుగ్గలు నిమిర సాగాడు. అన్నపూర్ణ తన ఎడం చేత్తో శ్రీనివాస్ చేతి వాటాన్ని ఆస్వాదిస్తూ.. టీపాయ్ మీద పెట్టిన కాఫీ కప్పును చేతికందించింది.

“మీరింతగా సరదా పడ్తుంటే నేనెలా కాదనను... యిద్దరం కలిసి యీరోజు బయట బోంచేద్దాం... సాయంత్రం పబ్లిక్ గార్డెన్... ఆతర్వాత ‘అవతార్’ సినిమా చూద్దాం..” అంటూ ఎన్నాళ్ళుగానో ఐమాక్స్ థియేటర్లో తీర్చి సినిమా చూడాలన్న కోరికను బయట పెట్టింది అన్నపూర్ణ.

“హమ్మయ్య... దేవీ గారు ఫ్రస్టన్నులయ్యారన్నమాట... ఓ.కే... ఓ.కే... ” అనేశాడు శ్రీనివాస్.

శ్రీనివాస్, అన్నపూర్ణలది ఎంత అన్యోన్య దాంపత్యం. అయినా... సంసారమన్నాక కొన్ని సర్దుబాట్లు ఉండడం కద్దు.

శ్రీనివాస్ తన ప్రభుత్వ ఉద్యోగానికి బానిస. ఉద్యోగులంటే ప్రజల సేవకులు అనే అంకిత భావంతో పని చేసేవాడు. పైగా తనని తన వారిని పోషించేది ఉద్యోగమే కనుక అదే శ్రీరామ రక్ష. సాధ్యమైనంత వరకు సెలవులు పెట్టేవాడు కాదు. వివాహాది శుభ కార్యక్రమాలకు గూడా అన్నపూర్ణనొక్కదానినే పంపించే వాడు. ఆ దుగ్గను మనసులో దాచుకున్న అన్నపూర్ణనిన్నటి శ్రీనివాస్ పదవీ విరమణ రోజు బయట బెట్టింది 'తాను శ్రీనివాస్ కు రెండవ భార్యనని... మొదటి భార్య ఉద్యోగమేనని...' సభ కరతాళ ధ్వనుల మధ్య ప్రసంగించింది. తానెంతగా తన భార్య మనసుకు కప్పం కలిగించాడో శ్రీనివాస్ కు తెలియంది కాదు. తమ పెళ్లైన కొత్తలో ఏకొద్ది రోజులో... సరదాగా తిరిగారేమో...! గాని ఆతర్వాత వరుసగా ఇద్దరమ్మాయిల జననం... వారి పెంపకం... చదువులూ... వెళ్ళిళ్ళూ... బాధ్యతలు... బంధాలు... తమని ఎటూ కదలకుండా... ఊపిరి సలుపకుండా చేశాయి.

రాత్రితా తన కుటుంబంలో, ఆఫీసులో తన పాత్రను సింహావలోకనం చేసుకుంటూ మౌనంగా మదనపడ్డాడు. వాస్తవానికి అన్నపూర్ణ ఆకుటుంబంలో హీరో. అన్ని పనులు తనే చూసుకొనేది. చివరికి అమ్మాయిలనిద్దరినీ సవ్యంగా అత్తవారింటికి సాగనంపడం వరకూ... శ్రీనివాస్ కేవలం ఎ.టి.ఎం.(ఎని టైం మనీ)లా పని చేశాడు. అందులో పొదుపుగా డబ్బు నింపడంలో సహకరించింది అన్నపూర్ణే...

'హాట్స్ టు అన్నపూర్ణ... నిజంగా నాపాలిట దేవత. యిక ఈ విశ్రాంతి జీవనం ఆమె ఒడిలో... ఆమె ఆశల పల్లక్లిలు నామదిలో...' అని ఆలోచిస్తూ.. ఆలోచిస్తూ.. ఎప్పుడు నిద్రపోయాడో... ఏమో...!

సూర్యోదయంతో పార్లమెంటు నూతన విశ్రాంతి ధైర్యనందిన జీవనంలో ప్రథమంగా... సినిమా చూడాలనే ప్రతిపాదన యిద్దరి మనసులను కాసిత సాంత్యన చేకూర్చింది.

శ్రీనివాస్, అన్నపూర్ణలు టిఫిన్లు ముగించుకొని కార్లో బయలు దేరారు.

శ్రీనివాస్ కు స్వయంగా కారు డ్రైవ్ చేయడమంటే సరదా... 'కారులో షికారు కెళ్ళే పాలబుగ్గల పసిడి దాన...' అంటూ పాత తెలుగు సినిమా 'తోడికోడళ్ళు' లోని పాటను కూని రాగం తీస్తూ కారు నడుప సాగాడు.

అన్నపూర్ణ ముందు నీట్లో కూర్చుంది. మనసు దూది పింజంలా ఎగుర సాగింది....

‘ముఖ్యమైన బాధ్యతలన్నీ తీరాయి. యిక మనువలు, మనువరాండ్రను కనిపెట్టుకొని ఉండడమే. వాళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు చూసే బాగ్యం కల్గితే అంతకంటే అదృష్టమింకేముంది... ? శ్రీనివాస్ గూడా తన ఆలోచనలను అర్థం చేసుకొని అడ్డస్టయ్యే ఉత్తముడు. తన భర్తగా లభించడం పూర్వ జన్మలో చేసుకున్న పుణ్యఫలం...’ అని ఊహల్లో తేలిపోతున్న అన్నపూర్ణ తక్కువ యీలోకానికొచ్చింది.. కారు సడన్ బ్రేకుతో ఆగిపోవడంతో.

“ఏమైంది... !” అంటూ ఆశ్చర్యంగా అడిగింది. కారుకు అడ్డుగా ఏమీ లేదు... రోడ్డుపై అంత రద్దీ గూడా లేదు. అది మియాపూర్, హైదర్ నగర్ మధ్య ప్రాంతం. మెట్టరైళ్ళ కాబోయే కూడలి...

కారు కొంచెం వెనక్కి పోనిచ్చాడు శ్రీనివాస్.

రోడ్డుప్రక్క చెట్టునీడన ఒక వృద్ధురాలు దీనంగా కూర్చోని ఉంది తలమాసిపోయి మూట గట్టిన మురికి బట్టల మూటలా...

కారు దిగి ఆమె దగ్గరికి వెళ్ళాడు శ్రీనివాస్.

తమ నూతన అధ్యాయానికి గుర్తుగా ఆవృద్ధురాలికి కొన్ని డబ్బులు చేతిలో పెట్టి వస్తాడనుకుంది అన్నపూర్ణ. కాని శ్రీనివాస్ ఆమెను ఏదో అడుగుతున్నాడనిపించి ఏమీ అర్థం గాక తనూ కారు దిగి చెట్టు చెంతకు వెళ్ళింది.

“నీపేరు శాంతమ్మ కదూ... !” అంటూ శ్రీనివాస్ అడుగడం అన్నపూర్ణను ఆశ్చర్యపర్చింది.

బూసులు తోడిన ఆమె కళ్ళ నుండి కన్నీటి ధారలు ముడతలు పడ్డ ముఖ వర్చస్సుపై నుండి ఎగుడు, దిగుడులుగా కార సాగాయి.

ఆమె కన్నీరు తనే శాంతమ్మనని... సమాధానం చెబుతోంది.

“నేను శాంతమ్మా... శ్రీనివాస్ని...” అంటూ శ్రీనివాస్ నెమ్మదిగా శాంతమ్మను లేవనెత్తినదిపించుకుంటూ కారు వెనుక

సీట్లకూర్చో బెట్టాడు. శాతమ్మ తనను గుర్తించిందో... లేదో... ! అని సంశయించకుండా...

‘శాతమ్మ చాలా నీరసంగా ఉంది. భోజనం చేసి ఎన్ని రోజులైందో... ఏమో... !’ అని మనసులో ఆవేదన పడ సాగాడు.

అన్నపూర్ణ నిశ్చేష్టరాలై నిలుచింది.

అన్నపూర్ణను కారెక్కమని సంజ్ఞ చేసి వేగంగా కారు లింగంపల్లిలోని తమ యింటికి దారి మళ్ళించాడు.

అన్నపూర్ణ మనసు పొయ్యిమీద ఉడుకుతున్న అన్నంలా కుత, కుతలాడ సాగింది. కాని శాతమ్మ ముందు కోపం పుడ్రరించడం సమంజసం కాదని తన వయసుకు తగ్గ హుందా తనాన్ని పుడ్రరిస్తోంది.

యిల్లు చేరగానే శ్రీనివాస్ దారిలో ఆర్దరిచ్చిన ‘ఫామిలీ ప్యాక్’ హోటల్ నుండి వచ్చి రడిగా ఉంది.

శాతమ్మకు తనే స్వయంగా అన్నం కలిపి రెండు ముద్దలు తినిపించాడు. శాతమ్మ కొన్ని మంచి నీళ్ళు త్రాగి ‘నేను తినగలను’ అన్నట్లుగా తల ఊపుతూ శ్రీనివాస్ ను సమాధాన పర్చి తనే తిన సాగింది.

“మనం కూడా బోంచేద్దాం...” అనే శ్రీనివాస్ మాటలను పట్టించు కోకుండా విసురుగా తన బెడ్ రూంలోకి వెళ్ళిపోయింది అన్నపూర్ణ. ఒక అడుక్కుతినే ఆవిడకు డబ్బు సహాయం చేయవచ్చునేమో గాని యిలా యింటికి తీసుకొచ్చి సకల మర్యాదలు చేయడం అన్నపూర్ణ మనసు చివుక్కు మంది. ‘బహుశః శాతమ్మ శ్రీనివాస్ కు తెలిసిన మనిషి గావచ్చు. అంత మాత్రాన అలా తినిపించాలా... ? శాతమ్మ తన పిల్లల నిరాదరణచేతనో లేక ఆమె వ్యవహార శైలి వాళ్ళకు నచ్చకనో బయటికి వచ్చి ఉంటుంది. అయినా బిడ్డలమీద కోపం నీళ్ళ మీద దెబ్బలాంటిది. ఎన్నాళ్ళుంటుందిలే... నాలుగు రోజులైతే వాళ్ళే కలిసిపోతారు... లేదంటే ఆనాథాశ్రమంలో చేర్చిస్తాడేమో...’ యిలా పలు, పలు రకాలుగా ఆలోచిస్తూతమ ‘జాలిడే’ ట్రైప్ శాతమ్మ మూలాన కేన్సిల్ కావడం... కన్నీళ్ళనాపుకోలేక పోతోంది.

శ్రీనివాస్ తన వెనకాలే వస్తున్నట్లు అలికిడి వినవచ్చినా వినరానట్లేదిండు ముఖానికి అదిమిపట్టి నిద్రపోతున్నట్లుగా నటించ సాగింది అన్నపూర్ణ.

‘సహజమే... ఎవరికైనా తన ప్రవర్తన కోపం తెప్పిస్తుంది... అయినా వాస్తవం తెలుసుకుంటే తనలో మార్పు వస్తుందేమో...
' అని మనసులో అనుకుంటూ స్కూలు వేసుకొని బెడ్‌రూంపై ఉన్న అటకలో పాత సామాను సర్దిస్తూ సూట్‌కేసు కోసం వెతకసాగాడు. శ్రీనివాస్ వచ్చి తనను బతిమాలుతాడేమోనని భ్రమిసిన అన్నపూర్ణకు పుండుమీద కారం చల్లినట్లేంది. కోపంగా అలనాటి సత్యభామను మించిన భంగిమలో శ్రీనివాస్ చర్యను ఓర కంటగా గమనించ సాగింది.

తాను అనుకున్న వస్తువు చేతికందగానే తృప్తిగా అటక తలుపులు మూసేసి స్కూలు దిగి అన్నపూర్ణ వద్దకు నడిచాడు శ్రీనివాస్. తను రావడం గమనించి ముఖం మరో వైపుకు తిప్పుకుంటుండగా శ్రీనివాస్ చేతిలో ఏదో ఫోటో లాంటిది కనబడే సరికి చటుక్కున లేచి కూర్చోని ఆశ్చర్యంగా చూడ సాగింది.

పాలిటిన్ కవర్లో భద్రంగా చుట్టిపెట్టిన ఫోటోను తీసి అన్నపూర్ణకు చూపించాడు.

ఫోటోలో ఒక తల్లిబిడ్డకు చనుబాలిస్తున్న అపూర్వ దృశ్యమది. అన్నపూర్ణ తదేకంగా పరిశీలనగా చూస్తుంటే ఆతల్లిలో శాంతమ్మ రూపు రేఖలు... ఆశ్చర్య పోయింది.

అన్నపూర్ణ ముఖ కవళికలలో ‘యీవిడ శాంతమ్మనా’ అని అడుగుతున్నట్లు గోచరించింది.

“ఔను. నిజమే... యీవిడ శాంతమ్మనే... ఈచంటి బిడ్డనాపాత్రాం” అనేసరికి మాన్వడి పోయింది అన్నపూర్ణ.

శ్రీనివాస్ గతాన్ని చెప్ప సాగాడు...

“స్నేహితు పురుషుడు ఒక పునర్జన్మ అంటారు. కాని ఆ తల్లి తిరిగి జన్మించలేదు. ఈబాబు పుట్టగానే బాలింత రోగంతో పరలోకం పోయింది...” శ్రీనివాస్ గొంతు కూరుకు పోయింది. కాసేపు మౌనంగా ఉండి పోయాడు. కంటినిండా కన్నీళ్ళు... గొంతు సవరించుకున్నాడు.

“ఈబాబుకు పోత పాలు సరిపడలేదు. వాంతులు... విరేచనాలు... దినం, దినం కృశించి పోసాగాడు. గేదె పాలు, ఆవు పాలు పట్టినా ఫలితం శూన్యం. డాక్టర్లు తమ అసహాయతను వ్యక్తం చేస్తూ ఒక సలహా ఇచ్చారు. ఎవరైనా మాతృమూర్తిదయ తలచి తన చనుబాలిస్తే ఒక వేళ అవి సరిపడితే... కొడుకు తప్పకుండా బ్రతుకుతాడని ఎవరినైనా అడిగి చూడమన్నారు. అప్పుడు అదే హాస్పిటల్‌లో పురుడు పోసుకొన్న శాంతమ్మ విషయం తెలుసుకొని తాను పాలి ఇస్తానని బాబును పోత్తిళ్ళలోకి తీసుకొంది. ఆబాబు అదృష్టం బాగుంది... భూమ్మీద నూకలున్నాయి. ఆ మహాతల్లి పాలు సరిపోయాయి. దాదాపు మూడు సంవత్సరాలు తన కొడుకుతో బాటుగా ఈ బాబుకూ పాలిచ్చింది. బాబు బతికి బట్ట కట్టాడు. ఆ ఫోటోయే ఇది...”

“అయితే శాంతమ్మకీ దుస్తులి ఏమిటి... ? మీరెలా గుర్తుపట్టారు... ఈ బిడ్డ ఎవరు... ?” అంటూ ఆత్మతగా శ్రీనివాస్ మాటలకు అడ్డు తగిలి పుళ్ల వర్షం కురిపించింది అన్నపూర్ణ.

“శాంతమ్మకు అప్పుడది రెండవ కానుపు... లోలుసూరు కూడా అబ్బాయి. రెండవ అబ్బాయి అయిదేండ్లప్రాయంలో భర్తను కోల్పోయింది. ఈబిడ్డ తండ్రిశత విధాలుగా శాంతమ్మను ఆదుకోవాలని ప్రయత్నించాడు. కాని శాంతమ్మ అవకాశమివ్వలేదు. తన చనుబాలు అమ్మకోలేదని సున్నితంగా తిరస్కరించేది. పైగా లోకం పలు గాకులు... నిందలు మోయవలసి వస్తుందనే భయంతోనే ఏమో...! ఇల్లుఖాళీ చేసి బిడ్డలను తీసుకొని తన పుట్టింటికి వెళ్ళి పోయింది. శాంతమ్మ పుట్టింటి వారిది అరా, కొరా సంసారమే... అయినా శాంతమ్మ ఎవరి దయా దాక్షిణ్యాల మీద ఆధార పడలేదు... కూలీ నాలీ చేసి పిల్లలను చదివించింది... పెళ్ళిళ్ళు చేసింది. శాంతమ్మ అవసరమున్నంత కాలం పిల్లలు ఆమెను ఆదరించారు. తర్వాత భారమనుకొని వదిలించుకొనే ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారని తెలిసి ఈబిడ్డ తండ్రిసర్ది చెబుతామని ఆ ఊరు వెళ్ళాడు. శాంతమ్మ కొడుకులు అతన్ని అనుమానించి నానా మాటలు అన్నారు. ఆ అవమానం భరించలేక ఆ వృత్తాంతమంతా రాసి ఈఫోటోలో భద్రపర్చాడు... అదే రాత్రిపోర్ట్ ఎటాక్... ఈలోకాన్ని వదిలి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ ఉత్తరంలో అతను రాసిన చివరి మాట ‘శాంతమ్మ ఋణం తీరనిది’ అని”.

శ్రీనివాస్ కళ్ళు కన్నీటి కడవలయ్యాయి. మాట్లాడలేక పోతున్నాడు... మౌనంగా రోదించసాగాడు...

“శాంతమ్మ దొరకనిదే యీ విషయం ఎవరికీ చెప్పొద్దని కొన్నాను. నాపెన్షన్‌కు సంబంధించిన పనులన్నీ పూర్తయ్యాక గత ఆదివారం శాంతమ్మ ఊరెళ్ళాను. శాంతమ్మ చనిపోయిందంటూ దండ వేసిన ఆమె ఫోటోను చూపించారు ఆమె కొడుకులు. నేను చాలా బాధ పడ్డాను. తిరిగి వస్తుంటే దారిలో ‘శాంతమ్మ చనిపోలేదని కొడుకులే ఆమెను ఎక్కడో వదిలేసి వచ్చి నాటకాలాడుతున్నారని’ నా స్వేపాతుడు చెప్పాడు. నామనసు కాస్తా నెమ్మదించింది. శాంతమ్మను ఎలాగైనా వెదికి పట్టుకోవాలనే ఆరాటం మొదలైంది. అనుకోకుండా మనకు యీరోజు తారస పడింది. దండ వేసిన ఆమె ఫోటో చూసి గుర్తుబట్టాను. తన చనుబాలతో తనకేమీ కాని ఒక బిడ్డకు పాత్ర దానం చేసిన శాంతమ్మ దేవతా మూర్తి

బాగోగులు చూసుకునే బాధ్యత తీసుకుందామనుకుంటున్నాను అనూ...” అంటూ వేడుకునే ధోరణిలో శ్రీనవాస్‌ను చూసి అన్నపూర్ణ అడ్డుపడింది.

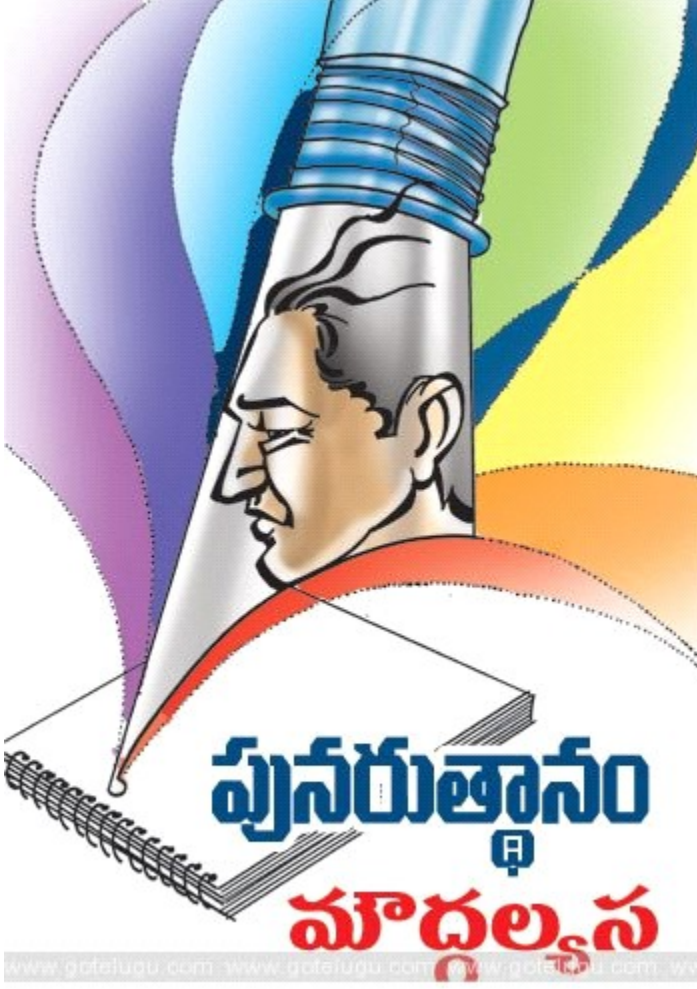
“ఎవరి బిడ్డకో ఈవిడ పాలిస్తే మనమెందుకు ఆదరించాలి?” అంటూ కొంచెం పరుషం ప్రదర్శించింది. అందులో ‘ఎవరి బిడ్డ’ అనే పుస్తక మిళితమై ఉంది.

అది అర్థం చేసుకున్న శ్రీనవాస్ “ఆబిడ్డ ఎవరో కాదు. అనూ...! నేనే...” అంటుండగా దుఃఖం పొంగుకొచ్చింది.. గొంతు కూరుకు పోయింది. అన్నపూర్ణ నిశ్చేష్టురాలైంది...

ఇద్దరిమధ్యా పది నిముషాలు మౌనం ఆవహించింది...

“శాంతమ్మకు మనమెవరమో తెలియకుండా ఉంటేనే మంచిదను కుంటాను... అసలే ఆత్మాభిమానం ఎక్కువ...” అంటున్న శ్రీనవాస్‌కు మద్దతు తెలిపింది.

“శాంతమ్మ మనకు తల్లిలేని లోటు తీర్చిందండీ... నిజమే మామ గారు అన్నట్లు శాంతమ్మ ఋణం తీరనిది...” అంటూ శ్రీనవాస్ గుండెపై తల ఆనించి అన్నపూర్ణ.

“ యూ ఆర్ అవుట్ డేటెడ్ ” పరుషంగా అన్నాడు ఆ పత్రికా సంపాదకుడు.

నేనేదో అల్లాటప్పా రచయితనయితే ఈ విషయానికి అంత బాధపడకపోదును. మూడు దశాబ్దాలుగా ఈ రంగంలో ఉన్నవాడిని. అందుకే విలవిలలాడిపోయాను.

“ మీరు కొత్తగా ఆలోచించలేకపోతున్నారు. మారిన సమాజాన్ని అర్థం చేసుకోలేకపోతున్నారు. పాఠకుల అభిరుచులను సరిగా అంచనా వేయలేకపోతున్నారు. ఈ లోపాలన్నీ మీ రచనల్లో స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి ” అతను వయసులో చిన్నవాడయినా తన అభిప్రాయాన్ని సూటిగా చెబుతున్నాడు. నేనే వాటిని జర్జిచ్చుకోలేకపోతున్నాను.

నేను కథ అలవోకగా రాయగలనన్న పేరుంది. ఏ సమయంలో కలం పట్టుకున్నా చకచకమని పరుగులు తీస్తుంది. మూడు నాలుగు గంటల్లో ఓ రూపం సంతరించుకుంటుంది. కథల పోటీకి రాశానంటే... ఖచ్చితంగా మొదటి రెండు బహుమతుల్లో ఒకటి నాదే. కొన్ని సంవత్సరాలపాటు నా దూకుడు కొనసాగింది. ఈ మధ్యనే ... కారణం తెలియదు గానీ నేను రాసిన వన్నీ గోడకు కొట్టిన బంతుల్లా తిరిగి రావటం మొదలయ్యింది. నాలో అసహనం పేరుకుపోయింది.

కారణం అర్థంకాక తలపగలగొట్టుకుంటున్నాను. కొందరు సంపాదకులను కలిసే ప్రయత్నం చేశాను గానీ...వాళ్లు మొహం చాటేశారు..

చివరికి ఇదిగో ఇతగాడి ముందు కూర్చోవలసిన పరిస్థితి దాపురించింది. నన్ను నేను తిట్టుకున్నాను.

“ ఇలా మొహం మీద అంటున్నందుకు మరోలా భావించకండి” అన్నాడు తనే.

రంగులు మారిన నా మొహం చూసి నేను నొచ్చుకున్నానని గ్రహించినట్టున్నాడు. నన్ను మెత్తిబరిచే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

“ మీ కథల్లో నిజాయితీ ఉంటుంది. పాత్రల మానసిక స్వభావాన్ని ఉన్నది ఉన్నట్టుగా చెబుతారన్న పేరుంది. ఎత్తుగడలోనే మీదో ఫ్రత్యేక పంథా.. ఇవన్నీ ఇప్పటి రచనల్లో మచ్చుకయినా కనిపించటంలేదు... రచనల కంటే అవి తిచ్చే పేరు ప్రఖ్యాతుల గురించి ఆలోచించినప్పుడే వస్తుంది ఈ ఇబ్బందంతా... ”

అరటిపండు ఒలిచినట్టు అతను మాట్లాడుతున్నాడు. నాలో లోపాలను తవ్వి పోస్తున్నాడు నా ముందే.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. “ ఈ మధ్యనే నా స్నేహితులంతా కలసి నాకు బ్రహ్మాండమైన సన్మానం ఏర్పాటు చేశారు. ముప్పై ఏళ్లు రచయితగా పూర్తి చేసుకున్నందుకు.

ఆ సభలోనే నన్ను ఆకాశానికి ఎత్తేశారు. వంద మందికిపైగా రచయితలు వచ్చినట్టు గుర్తు. ఇప్పుడు ఆలోచిస్తుంటే.. అప్పట్నుంచే నా పతనం ప్రారంభమైందనిపిస్తోంది.

ఏదో గొప్పగా రాయాలని అనుకునేవాడిని. చివరికి అది విఫల ప్రయత్నంగా మిగిలిపోయేది. సంపాదకుడు చెబుతుంటే అంతా అర్థమవుతోంది.

“గొప్పరచయితనన్నఅహం నన్ను దెబ్బతీసిందేమో...

ఏది ఏమైనా ఇప్పుడున్న పరిస్థితుల్లోనేను రాయటం మానేయటమే మంచిది..” అనుకున్నాను.

అదే మాట సంపాదకుడికి చెప్పి వెనుదిరిగాను.

ఏడాది తర్వాత...

ఆ పత్రిక నిర్వహించిన దీపావళి కథల పోటీలో ‘పునరుత్థానం’ కథకు ప్రథమ బహుమతి లభించింది. ఓ అగ్రరచయిత పాభ్రవం కోల్పోవటం ఇందులో కథాంశం. సాటి రచయితలకు ఇదెంతో ప్రయోజనకరమని.. సంపాదకుడు రచయితను ఆకాశానికెత్తేశాడు.

ఆ రచయిత మరెవరో కాదు.

అది నేనే.

“హల్లో..”

“హల్లో..”

“హల్లో.. ఆత్మాభిమాన సాహిత్య మాస పత్రిక సంపాదకులు.. సూర్యం గారేనా?..”

“అవునండీ.. మాట్లాడుతున్నాను..”

“సార్.. మీరు హాస్య కథానికల పోటీ నిర్వహిస్తున్నారు కదా..”

“ఆ.. అవును. ఏంటో చెప్పండి..”

“ఏం లేదు సార్... నేను పంపిన కథానిక ‘ప్రచురించకుంటే పాణం తీస్తా’..”

“ఏంటీ! ప్రచురించకుంటే పాణం తీస్తావా?..”

“అయ్యోయ్యో.. మీరు పొరబడ్తున్నారు సార్.. నేను రాసిన హాస్య కథానిక పేరు ‘ప్రచురించకుంటే పాణం తీస్తా’.. పోటీకి పంపించాను. దానికి తప్పకుండా ప్రథమ బహుమతి ఇవ్వాలి సార్..”

“ఎవరయ్యా.. నువ్వు.. మటుండే మాట్లాడుతున్నావా?...”

“ఎవరైతే ఏం సార్.. కాన్ కిస్కా గాణ్ణి.. ఆకాశరామన్న అనుకో. మతి ఎవరికుందో లేదో కాసేపట్లో తేలిపోతుంది గాని.. ముందు నాకథానిక సంగతి తేల్చండి స్వామీ. తప్పకుండా ప్రథమ బహుమతి ఇచ్చి తీరాలి.. మీ ఋణం ఉంచుకోను.. పది శాతం కమీషనిచ్చుకుంటాను..”

“నోర్మయ్యి.. దగ్గర్లో ఉంటే కాళ్ళు విరిచి చేతిలోపెట్టివాణ్ణి”

“ఓసో!.. కొంచెం ఆవేశం తగ్గించుకోండి. ఎందుకు అనవసరంగా బి.పి. పెంచుకుంటారు. నేను చాలా మర్యాద పూర్వకంగా బతిమాలు కుంటున్నాను. దయ చేసి నా కథకి ప్రథమ బహుమతి ఇప్పించండి”

“ఆకాశరామన్నగారూ.. అలా ఎలా కుదురుతుందండీ!.. దానికో కమిటీ ఉంటుంది.. వాళ్ళ చేతుల్లోనే బహుమతుల నిర్ణయముంటుంది.. పైగా ఆపాజైక్తో దాదాపు పూర్తైపోయింది కూడా.. ఎల్లుండి బుధవారం విడుదలయ్యే పత్రికల్లో ఫలితాలు.. ప్రథమ బహుమతి కథానిక గూడా అచ్చు కాబోతుంది.”

“కమిటీ ఎక్కడ నుండి పుట్టింది సార్.. ఆకాశంలోనుండి ఊడి పడిందా ఏంటి? మీరు బిక్ష ప్రిస్తాదించిన వాళ్ళే కదా.. మీరు చెబితే కాదంటారా.. ఏంచేస్తారో ఏమో.. నాకు మాత్రం తెలిదు. నాకథకు పథమ బహుమతి ఇచ్చి తీరాల్సిందే...”

“సారీ ఆకాశరామన్నగారూ.. అది నాచేతుల్లోలేదు. నామీద ఇంకా చీఫ్ ఎడిటర్, మేనేజింగ్ డైరెక్టర్ అంతా ఉంటారు.. అయినా నీ కథ బాగుంటే తప్పకుండా బహుమతి వచ్చి ఉంటుంది...”

“కథ బాగుందో లేదో నాకే తెలుసు సార్.. ఏదో రాశాను... అచ్చులో నాపేరు చూసుకుందామని ఆశ పడ్తున్నాను. ఒకవేళ పథమ బహుమతి కాకున్నా తృతీయ బహుమతి అయినా ఇప్పించండి. బహుమతి వచ్చిందంటే.. నాజీవితాశయం నెరవేరినట్లే. ఇక నాజన్మలో నేనేమీ ఆశించను. మీరు తలుచుకుంటే పని అవుతుందనీ.. మీమాట ఆఫీసులో వేదవాక్కుని తెలుసుకొనే మీకు ఫోన్ చేస్తున్నా..”

“ఇలా ఫోన్లుచేసి విసిగించడం ఏంబాగోలేదు.. నేనసలే చండ శాసనుణ్ణి.. నీలో ఇంత సేపు మాట్లాడడం నాదే బుద్ధి తక్కువ..”

“అలాగా!.. ఆగాగు.. ఫోను పెట్టెయ్యకు. నువ్విలా ఓవరై ఫోటావని నాకు ముందే తెలుసు. నీకో ఝులకిస్తాను చూడు.. ఇటు మాట్లాడు..” “...హల్లో. డాడీ.. నేను డాలీని..”

“డాలీ.. ఎక్కడున్నావురా?.. ఏడ్వకు తల్లీ..!”

“ఏడెవ్వడో.. తలకు మంకీ టోపీ పెట్టుకుని నన్ను స్కూల్ గ్రౌండ్లో నుండి ఎత్తుకోచ్చాడు డాడీ. ఎక్కడున్నానో తెలిదు. నువ్వురా డాడీ..”

“డాలీ నువ్వు ధైర్యంగా ఉండురా బేటా.. నేనొస్తున్నా. ఫోన్ వాడికి ఇవ్వు..”

“విన్నావా.. అరవింద్. నీముద్దుల కూతురు స్వీట్ వాయిస్..”

“హల్లో ఆకాశరామన్న గారూ.. నాడాలిని ఏం చేయొద్దు ఫీజ్..”

“మరి మంత్రాలకు చింతకాయలు రాలాయా?.. మేము కథలు రాసి, స్వంత చిరునామా కలిగిన కవర్లు జతపరుస్తాం. మీరేమో కథలు అచ్చు వేయరు సరికదా. తిరిగి పంపడానికి చేతులు రావు. మాస్టాపులు గూడా మీరే జీర్ణించుకుంటారు. నాబుద్ధిరిగినప్పటి నుండి కథానికలు రాసి పంపిస్తూనే ఉన్నాను. ఇప్పటి వరకు ఒక్క కథానిక కూడా అచ్చుకు నోచుకోలేదు. పైగా పదివేలు బొక్క. అందుకే ఈప్లాన్ వేశాను. ఒక్క దెబ్బకు రెండు పట్టలు. ఒకటి నా కథానిక అచ్చు. రెండవది నా బొక్కకు పదివేలు వాపసు వచ్చు. ఎలా ఉంది నాప్లాను?...”

“ఇది మరీ ధారుణం ఆకాశరామన్న గారూ!.. ప్రచురణకునోచుకోని కథలను మేము త్రిప్పి పంపిస్తూనే ఉంటాం. అవి మీకు చేరడం లేదంటే అది పోస్టల్ డిఫార్మిటెంట్లు సేవలోపం.. కాని మాదేం తప్పు చెప్పండి?...మంచి కథలను మేము ఎల్లప్పుడూ ఆదరిస్తూనే ఉంటాం.. మీరచనలే కదా... మాపత్రికలకు ఊపిరి.. ఫీజ్ మా డాలిని ఏంచేయొద్దు.. ఎక్కడున్నారో చెప్పండి..”

“అమ్మా!.. ఆశ దోశ అప్పడం వడ.. అంత తేలిగ్గా చెబుతాననుకున్నావా?.. ముందు నాకథానిక సంగతి తీల్చు సామీ.. అంత వరకు డాలీ నాదగ్గరే డాగ్లా పడి ఉంటది...”

“నీకెలా చెప్పాలో నాకర్థం కావడంలేదు.. నిజంగా అది నా చేతుల్లోలేదు నన్ను నమ్మండి...”

“ఉందో.. లేదో!.. నాకనవసరం. తీల్చుకోవాల్సింది మీరు. ఇరవై నాలుగు గంటల టైమిస్తున్నా. రేపు తిరిగి ఇదేసమయానికి మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తా ఈవిషయం పోలీసులకు చెప్పినా.. బయటికి ఏమాత్రం పోక్కినా.. నీ డాలీ డాగ్ చావే.. ఆపై నీఇష్టం. మరో ముఖ్యమైన షరతు. నాకు ముందుగా ఒక కాంప్లిమెంటరీ కాపీ అందచేయాలి. అది నేను చూసుకొని తృప్తి చెందితేనే నీ డాలీ నీకు దక్కదు..”

ఫోన్ కటయ్యేసరికి అరవింద్ ముఖంలో అరవై నాలుగు కలలూ ఆవిరై పోయి ఫేత్రకళ ముసాబువులోంది.

సూర్యం అంటే ఒక వ్యక్తి కాదు. శక్తి అని భుజాలు పైకి ఎగరేసుకుంటూ తిరిగే వాడు. కాని ఈపోన్ కాలేలో రెండు ఇంచులు కుంచింకు పోయి కుదేల్చేపోయాడు. ఏసీ ఆన్ లో ఉన్నా ఒళ్ళంతా చెమటలు పడుతూ కాళ్ళు వణుక సాగాయి. చేతిలోని కలం కదలడం లేదు. రవళిక ముద్దు పేరు డాలి. తమ ఒక్కగానొక్క గారాలపట్టి. ఆ నీచుని చేతిలో ఎన్ని అవస్థలు పడుతుందో ఏమో!.. తల్లుకుంటుంటే సూర్యం గుండెలో రైళ్ళు పరుగెడుస్తాయి.

ముందుగా తన ధర్మపత్నికి ఫోన్ చేసి తెలివిగా విషయం కన్ఫాం చేసుకున్నాడు. లాభం లేదు. డాలిని కిడ్నాప్ చేసింది వాస్తవమే. మరి ఈవిషయం బయటికి పొక్కువద్దంటే ఎలా? అని ఆలోచించనలోమునిగాడు. అసలే ఆడవారి నోట మాట నీటి మూట. పెద్ద రాద్ధాంతమైపోతుంది. టీవీలో లైవ్ షోలు.. పోలీసులు.. విలేకర్లు.. వగైరా.. వగైరా..

మరోసారి అరవింద తన సతీమణికి ఫోన్ చేసాడు.

“డాల్ని తీసుకొని అర్జంటుగా బేబీపో కోసం విజయవాడ వెళ్తున్నాను. రెండు రోజుల్లో తిరిగి వస్తాను” అంటూ అటువైపునుండి సమాధానం కోసం చూడకుండానే తన వైఫ్ స్టేడు చానల్ కట్ చేశాడు.

‘ప్రచురించకుంటే పాణం తీస్తా’ కథానికను తెప్పించుకొని చదివాడు.

‘లావోక్కింతయు లేదు ధైర్యము విలోలంబయ్యె పాణంబులున్ రావుల్ దప్పెను మూర్ఖవచ్చె తనువున్ డస్సెను... దీనుని కావవే వరద సంరక్షింపు భద్రాత్మకా..’ బమ్మెర పోతనగారు రచించిన గణేంద్రమోక్షంలోని పద్యం మదిలో ఆలపిస్తుంటే కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి.

ఆకాశరామన్న ఎదుర్గా ఉంటే చొక్కా విప్పి వీపుపై కారప్పొడి చల్లుతూ చింత బరిగెలలో బ్యాండ్ మేళం వాయిచాలన్నంత కోపం వస్తోంది. కాని ‘విధి వైపరీత్యం. నాఖర్మ ఇలా కాలబడింది..’ అని వాపోయాడు.

హామీ పత్రి చదివాడు. ఆకాశరామన్న కలం పేరు. అసలు పేరు చిరునామా. అన్ని వివరాలూ ఉన్నాయి. అది అసలు చిరునామానో కాదో.. తెలీదు. తెలుసు కుంటున్నట్లు తెలిసిందంటే డాలీ పాణానికి ముప్పు. ఈ విషయం కక్కలేక మింగలేక తల్లడిల్లుతాడు...

ఇక తప్పదన్నట్లు పత్రిక ప్రింటింగ్ సెక్షన్ వైపు దారి తీశాడు సూర్యం.

ఇరవైనాల్గు గంటల సమయానికి కా గంట సమయముంది.

సూర్యం ఒంటరిగా తన ఆఫీసు గదిలో ఆకాశరామన్న ఫోన్ కాల్ కోసం ఎదురి చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

భయాందోళనలతోనే కడుపు నిండి పోయేసరికి లంచ్ చేయాలన్న ధ్యాసే రాలేదు. లంచేం ఖర్చు. నిన్నటి నుండి ముద్ద దిగితే ఒట్టు.

సమయం దగ్గర పడ్డొంది.. దగ్గర పడ్డొంది.. పడ్డొంది..

గుండె వేగంగా కొట్టుకోవడం మొదలయ్యింది. గోడ గడియారం శబ్దం వినరాకుండా పోయింది.

సరిగ్గా నిన్నటి సమయానికి సెల్ ఫోన్ మ్రోగింది..

లిఫ్ట్ కాలం పాటు ఒళ్ళు జలదరించి.. చల్లబడి పోయాడు సూర్యం.

“హెల్లో!.. ఎడిటర్ సూర్యం గారూ.. గుడాఫర్ నూన్ సార్..”

“ఎవరూ! ఆకాశరామన్న గారూ..”

“అవును సార్. ఈ రోజు నానంబర్ మారింది కదూ! గొంతు గుర్తుబట్టావా? లేక మరో మారు మీ డాలోతో మాట్లాడించాలా?”

“ఎలా ఉంది డాలో?.. మాట్లాడించు”

“ముందు నాకథానిక సంగతి తీల్చు గురువా..”

“మార్కెట్లో చాలా కాంపిటీషనుంది ఆకాశరామన్న గారూ.. ఈమారు పోటీకి అసంఖ్యాకంగా కథానికలు వచ్చాయి. అయినా చాలా రిస్క్ తీసుకున్నాను. నీకథానిక చాలా వెర్షన్లుగా ఉందని.. శైలి అదిరి పోయిందని వాదించి కమిటీ సభ్యులను ఒప్పించి నీకు తృతీయ బహుమతి ఇప్పించే సరికి నా తల పాత్రా లోకకు వచ్చిందంటే నమ్ము”

“ఓ.. థాంక్యూ సార్.. థాంక్యూ వెరీ మచ్.. నిజంగా నాకథ అంత బాగుందా సార్?”

‘నీశ్రద్ధం. నీ పిండా కూడు’ అని మనసులో అనుకుని పైకి మాత్రం “మీరు నమ్ముతారో లేదోనని మీకోసం పంపించే కాంప్లిమెంటరీ కాపీని నేనే స్వయంగా మీకందచేద్దామని తీసుకున్నాను”

“ఓ.కే. నాకు కావాల్సిందీ అదే. మీరాకాపీని నాకందజేసి మీ డాలోని తీసుకెళ్ళండి. అయితే మాకిడ్నా పర్ల అసోసియేషన్ నియమ నిబంధనలు కొన్ని ఏడ్చి చచ్చాయి. జాగ్రత్తగా వినండి(గుస, గుస, గుస..). కాని ఒక విషయం మరిచి పోవద్దు. నీ కదలికలపై మాకిడ్నాప్ అసోసియేషన్ డేగ కన్నేసే ఉంటుంది” అని మీరు మరిచి పోవద్దు.

కిడ్నాపర్ ఆకాశరామన్న సూచనల ప్రకారం సూర్యం కంప్లిమెంటరీ కాపీని తీసుకొని ఆఫీసులో మాయమై కూకట్‌పల్లి లోని నిజాంపేట క్రాస్ రోడ్డు జంక్షన్‌లో వున్న చెత్తకుండి దగ్గర ఫ్రత్యక్షమయ్యాడు. ఆకాపీని చెత్తకుండిలో వేసి దానిపైనున్న జి.హెచ్.ఎం.సి. నంబర్ నోట్ చేసుకున్నాడు. అటునుండి నేరుగా మియాపూర్ జంక్షన్ లోని హైటెక్ హోటల్‌కు వెళ్ళాడు. కౌంటర్లో ఉన్నతనికి తను నోట్ చేసుకున్న నంబర్ చెప్పగానే.. ఆకాశరామన్నకు ఫోన్ చేసి కన్ఫాం చేసుకున్నాడు. ‘రిలీజ్’ కార్డ్ తో బాటు పిన్ నంబర్ ఇచ్చాడు. ఒక టోకెన్ ఇస్తూరూం నంబర్ చెప్పాడు.

సూర్యం గుండె వేగంగా కొట్టుకో సాగింది. గబ, గబా రూంవద్దకు వెళ్ళి టోకెన్ ఇన్వెర్ట్ చేశాడు.

రూం తెరుచుకుంది. ఎదుర్కొన ఒక ఏ.టి.ఎం. యంత్రం లాగా ‘కిడ్నాప్’ అని ఒక ఫ్రక్క ‘సెండాప్’ అని మరో ఫ్రక్క అని రాసి ఉన్న యంత్రం కనబడింది. చీకటి వెలుగులమయంలో రూమంతా మిణుకు, మిణుకు మంటోంది.

‘సెండాప్’ కదుర్కొనిల్చున్నాడు. యంత్రంపై రాసి ఉన్న సూచనలమేరకు తన వద్ద ఉన్న కార్డ్ ను యంత్రంలో లోపేశాడు. పిన్ నంబరడిగింది. ఎంటర్ చేశాడు. ఒక స్లిప్ బయటికి వచ్చింది. అందులో డాలి అడ్డనుంది. పరుగు తీశాడు.

‘ఆపరేషన్ సక్సెస్.. గండం గడిచింది’ అన్నట్లుగా డాలిని గుండెలకత్తుకొని ఇంటికి పరుగెత్తాడు అరవింద్...

మరునాడు ‘ఆత్మాభిమాన సాహిత్య మాస పత్రిక’ మార్కెట్లోకి అడుగు పెట్టేరోజు...

తన కాంప్లిమెంటరీ కాపీలో తన కథానిక ‘ప్రచురించకుంటే పాణం తీస్తా’ తృతీయ బహుమతి పదివేలు చూసుకొని మురిసిపోయాడు ఆకాశరామన్న.

మియాపూర్ లోని హైటెక్ హోటల్లో హైలెవల్లో పార్టీ అరేంజ్ చేశాడు.

పార్టీలో పాల్గొన్న వాళ్ళకే కాకుండా తన వాడంతా పత్రికలు పంచి పబ్లిసిటీ చేసుకోవాలనే తాపత్రయంతో ఆత్మాభిమాన సాహిత్య మాస పత్రిక ఏజంట్లను బుట్టలో వేసుకొని బాక్సులో రెట్టింపు ధర వెచ్చించి వేయి కాపీలు సంపాదించాడు.

ముందు మందు గొంతులో దిగందే సభ రక్తిగట్టదన్నారు మందుబాబులు.

‘రసపట్టులో తర్కం కూడద’న్నట్లు ‘తథాస్తు’ అన్నాడు ఆకాశరామన్న.

సభ ఆరంభమైంది..

పూలమాలాలంకరణ కార్యక్రమం పూర్తయింది.

ఊగుతూ.. తూలుతూ.. చిప్ గెస్ట్ గా వచ్చిన వార్డ్ కార్పొరేటర్ రెడ్ రిబ్బన్ కట్ చేసి మాసపత్రికలను సభికులకు పంచాడు.

పత్రికలను తిరగేసిన సభ్యులు ఒక్కసారిగా గావు కేకలు వేశారు.

“కిక్కిక్కువైంది” అనుకున్నాడు ఆకాశరామన్న.

కార్పొరేటర్ మాడిపోయిన బల్బులూ మారి పోయి టేబుల్‌పై వాలిపోయాడు.

ఆకాశరామన్నకు అనుమానమొచ్చి కార్పొరేటర్ చేతిలోని సంచికను లాక్కొని చూశాడు. తన కథ అడ్డం లేదు సరికదా.. తృతీయ బహుమతి వచ్చింది వేరే ఒకరికి.

తనమెడలోని దండను టేబుల్‌పై గిరాటేసి బ్యాగులో నుండి తనకు అందజేసిన కాంప్లిమెంటరీ కాపీ తీశాడు. అందులోనూ తాను చూసిన హాస్య కథానికల బహుమతి వివరాలలో తన పేరు లేదు. ఎలా జరిగింది. తాను సరిగ్గానే చూశాడే.. ఎలా పేరు తారుమారు అయ్యింది?..

ఖర్చు మాత్రం తడిచి మోపడైంది అనే ఆలోచన రాగానే దెబ్బకు నిశా దిగిపోయింది. ఆమితమైన ఆవేశంతో సూర్యం ఎదురుగా వుంటే ముక్కలు ముక్కలు కింద నరికి పడి వేయాలన్నంత కోపం వచ్చింది.

కాని ఎదురుగా కన్పించింది పోలీసుల బృందం. బేడీలు పట్టుకుని నిల్చున్నారు.

అనుకోను పరిణామానికి నిర్వాంత పోయాడు ఆకాశరామన్న.

బాడీలో ఎముకలు మిగలవన్న సంగతి తెలిసిపోయింది.

మరునాడు అన్ని దిన పత్రికలు ఎడిటర్ సూర్యం సాహసాన్ని శ్లాఘిస్తూ రాసాయి.

ఆత్మాభిమాన మాసపత్రిక సర్క్యులేషన్ పెరిగి సూర్యం ప్రధాన సంపాదకుడయ్యాడు.

జైల్లో ఊచలు లెక్కించాల్సిన ఆకాశరామన్న మనసంతా పింజం పింజం కాసాగింది. తాను విడుదలయ్యే సమయం వరకు వేచి ఉండలేక పోతున్నాడు. ఎలాగైనా సూర్యానికి ఫోన్ చేసి ఆ రహస్యం ఏమిటో తెలుసుకోవాలని ఉబలాటం తనని కుదురుగా ఊచలు లెక్కపెట్టనివ్వటం లేదు. చివరికి డబ్బులు ఆశ చూపి జైలు కాపలా పోలీసుని బుట్టలో వేసుకున్నాడు. సెల్ ఫోన్ సంపాదించి ఫోన్ చేశాడు.

సూర్యం ఫోన్ ఎత్తి “హాల్లో” అన్నాడు.

“హాల్లో.. ఎడిటర్ సూర్యం గారేనా?”

“అవును”

“సార్.. నేను ఆకాశరామన్నని. దయచేసి మీరు వివరంగా ఆ రహస్యాలు చెబితే నాకు కాస్తా మనశ్శాంతిగా ఉంటుంది”

“నీకు చెబితే ఎలా? మన పాఠకులకు తెలిసిపోతుంది కదా..”

“మన కథ అచ్చు అయితే కదా సార్ పాఠకులు తెలుసుకునేది. ఎలాగూ ఇది చెత్తబుట్టలో వేసే కథ. ఏం ఫరవాలేదు చెప్పండి. లేకుంటే నేను చచ్చిపోయేలా వున్నాను” అంటూ ఏడ్చు ముఖం పెట్టాడు ఆకాశరామన్న.

“చెబితే పెద్ద చాటు భారతం అవుతుంది కాని రెండు ముక్కల్లో చెబుతా. నువ్వు మా రహస్యాన్ని బయటపెట్టొద్దు”

“ప్రైవేట్ సార్.. చెప్పండి. ఆ రహస్యాలు కాపాడుతానని దేవుని మీద ఒట్టు వేస్తున్నాను” ఎలగైనా ఆ రహస్యాలు తెలుసుకోవాలని ఆకాశరామన్న పడే ఆరాటం చూసి కాస్తాధయ తలచాడు సూర్యం.

“ముందు నిన్ను జైల్లో ఊచలు లెక్కపెట్టింపే రహస్యం.. మాలాంటి పత్రికలకు ఇలాంటి బెదిరింపు ఫోన్లు రావటం సర్వసాధారణం. అందుకే మేము మా ఆఫీసు ఫోన్లకు అధునాతన టెక్నాలజీ అమర్చుకున్నాం. బ్లాక్ మెయిల చేసే కాళ్లు మా ఫోన్ సెన్సార్లు గుర్తించి ఆటోమెటిక్ గా ఫోలిసు యంత్రానికి చేర వేస్తూంది. నువ్వు మాట్లాడిన ఫోన్ ను గుర్తించి నీ కదలికలను ఫోలిసులకు రికార్డు చేసి పంపిస్తూంది. నా డాలిని నేను కాపాడుకునే వరకు ఫోలిసులు నాకు సహకరించారు...

ఇక ఫ్రిటింగ్ విషయం. చైనాలో ‘సియోన్ క్విమో అన్ ర్యూంగ్’ అనే రసాయన శాస్త్ర ప్రొఫెసర్ ‘వాటర్ షెట్’ టెక్నాలజీని కనుగొన్నాడు. తరువాత ‘ఇంక్ షెట్’ ఫ్రిటింగ్ వచ్చింది. దీంతో మనం ఫ్రిటింగ్ చేసిన అంశాలు ఇరవై నాలుగు గంటల్లోగా మాయమై పోయి తెల్లపేపర్లుగా మారి పోతాయి. ఈ టెక్నాలజీని ‘టటూస్’ తుడిచెయ్యటానికి కూడా వాడుతున్నారు. దీనినే ‘వ్యానిషింగ్ ఇంక్ టెక్నాలజీ’ అంటున్నారు.

తెల్లపేపర్లు చూసి మోస పోయామని కోర్టులో కేసు వేస్తున్నారని ఫ్రస్తుతం మరింత అధునాతన టెక్నాలజీ వచ్చింది. ఇది ‘డబుల్ ఫ్రిటింగ్ టెక్నాలజీ’. అందుకే అంటున్నాను అతే రహస్యమని. ఈ కథ ఎలాగూ అచ్చు కాదనే ధైర్యంతో చెబుతున్నాను. నీకు ఇచ్చిన కాంప్లిమెంటరీ కాపీలో నీపేరు దగ్గర డబుల్ ఫ్రిటింగ్ యు.వి. లైట్ సహాయంతో చేశాం. నీ పేరు కొద్ది గంటల్లోనే ఎగిరిపోయి ఒరిజినల్ పేరు బయట పడింది..

ఈ టెక్నాలజీలో ‘జిరాక్స్’ మెషిన్స్ కూడా వచ్చాయి. ఒక పేపరు పై లెక్కలేనన్ని సార్లు జిరాక్స్ చేయవచ్చు. పాతది పోతుంది. కొత్తది ఫ్రెష్ అవుతుంది.

ఇంకో రహస్యం చెప్పనా?.. ఫ్రస్తుతం ‘ఫ్లాష్ మెమెరీ చిప్స్’ వాడుతూ ‘ఫేస్ బుక్’ లో ‘ట్యిట్టర్’ లో సందేశాలు పంపిస్తున్నారు. అవి చదివిన వెంటనే చెరిగి పోతాయి. వ్యానిషింగ్ ఇంక్ పెన్నులు కూడా వచ్చాయి...” అంటూ సూర్యం చెబుతుంటే ‘కిడ్నాప్’లో తమది అత్యంత అధునాతన టెక్నాలజీ అని విర్రవీగిన తను, తన తలదన్నే టెక్నాలజీలు ఆవిష్కరించ పడుతుండడటం తన అజ్ఞానికి సిగ్గు పడ్డాడు ఆకాశరామన్న.

కాని మనసులో ఆశ వచ్చిపోలేదు. ఈ అనుభవాలన్నీ ఒక కథగా రాసి వచ్చే హాస్య కథానికల పోటీలో అయినా బహుమతి కొట్టియాలని ఆలోచనలో పడిపోయాడు. ఇప్పుడు జైల్లో తృప్తిగా ఊచలు లెక్కిస్తూ.. ఆకాశరామన్న.***

ఆ కాలనీలోకి అడుగుపెడితే గోవిందమ్మ విజయమ్మ కనిపిస్తారు జంటగా.

వాళ్ళవరు అనుకుంటున్నారా? చెబుతా!

వాళ్ళిద్దరూ పాణి స్నేహితురాలు. వేరు వేరు శరీరాలయినా పాణిం ఒక్కటే! ఇరవైవేళ్ళ క్రితం అప్పుడప్పుడే రూపుదిద్దుకుంటున్న ఆ కాలనీలో మొదటగా ఇల్లు కట్టుకున్నది వాళ్ళిద్దరేనంటారు. చిన్న పిల్లలతో వచ్చారు. ఇప్పుడు పెద్దవాళ్ళయి చదువులు పూర్తిచేసుకున్నారు.

నాలుగునెలల నుండి గోవిందమ్మకి కొన్ని సమస్యలు వస్తున్నాయి. బొత్తిగా మనశ్శాంతి వుండడం లేదు.

తన భర్తకి ఒంటి బాగుండడం లేదు. ఎన్ని హాస్పిటల్స్కి తీసుకెళ్ళినా రోగమేంటో తెలియడంలేదు. డాక్టర్లకి మందులకి బోలెడంత కర్చవుతోంది. ఇప్పుడు ఒక్కగానొక్క కొడుక్కి కూడా జ్వరం వచ్చి తగ్గడం లేదు.

విజయమ్మ దాదాపుగా గోవిందమ్మని అంటిపెట్టుకునే వుంటోంది. ఆమె మనసు కూడా కకా వికలంగా వుంటోంది.

ఒక రోజు పొద్దున్నే కసువూడ్వడానికి బయటకొచ్చింది గోవిందమ్మ. కొంత జట్టు..కుంకం కనిపించింది. దాన్ని చీపురుతో తోసుకుంటూ దూరంగా తీసుకెళ్ళి చెత్త కుండీలో వేసింది. అవి చూశాక ఆమెకి మనసంతా వికలమైపోయింది.

ఇంట్లోకొచ్చింది.

వాళ్ళాయనకి పిల్లలకి కాఫీ కలిపిస్తున్నంతలో విజయమ్మ వచ్చింది..ఆమెకి ఒక కప్పు కాఫీ ఇచ్చి వాకిట్లో కనిపించిన వాటిగురించి చెప్పింది.

దానికి విజయమ్మ తేలిగ్గా నవ్వేస్తూ"అవేదో గాలికి కొట్టుకొచ్చి వుంటాయి..మనసులో ఎటువంటి అనుమానాలు పెట్టుకోవద్దు. ముందు మీ ఆయనకి..పిల్లాడికి రోగం తగ్గడం మీద దృష్టిపెట్టు"అని"వంట చేసి మా ఆయనకి పిల్లలకి టిఫిన్లో సర్ది వాళ్ళని పంపించి వస్తాను" అని వెళ్ళిపోయింది.

గోవిందమ్మకి ఏమీ పాలుపోవడం లేదు. ఆలోచనలు పరి పరి విధాల పోతున్నాయి. 'అసలు పేరు తెలియని రోగాలు భర్తని పిల్లాడిని పీడించడమేమిటి? నిజంగానే చేతబడి..బాణామతి లాంటివి వున్నాయా? సైన్స్ అవేమీ లేవని కొట్టిపడేస్తుందేమిటి? నిజానికి సైన్స్ కి అందనివి సృష్టిలో చాలా వున్నాయి. ఎన్నెన్నో జరుగుతున్నాయి. వింతలూ విడూర్తాలూ అని వదిలేయడం లేదూ. కొన్ని దేవుళ్ళగుడుల్లోని ప్రత్యేకతలు..బాబాలు, మాంత్రికుల చమత్కారాలు..సైన్స్ కి అందుతాయా?' ఇలా ఆలోచనలు అనూహ్యమవుతున్నప్పుడు "అమ్మా! అంటగిన్నెలు..గుడ్డలు వేస్తేనా పని నేను చేసుకుని త్వరగా వెళ్ళిపోతాను"అన్న పనిమనిషి చంద్రిమాట గోవిందమ్మని ఈ లోకంలో పడేసింది.

"చంద్రినిన్నోటి అడుగుతాను చెబుతావా?" అంది.

"నాకు తెలిసిందైతే ఎందుకు చెప్పనమ్మగారూ"

"అసలు అతీంద్రియ శక్తులున్నాయంటావా?"

"అంటే ఏంటమ్మగారూ?"

"అదేలేవే..చేతబడి..బాణామతి లాంటివి.."

"ఎందుకుండవమ్మగారూ..దేవుడుంటే..దెయ్యముంటది..మంచివుంటే..చెడూ వుంటదీ..మా ఊర్లోఎంతోమంది వాటి మూలంగానే సచ్చిపోయారు.. చిన్న చిన్న తగాదాలకి కూడా కుట్రలు..కుతంత్రాలైనమ్మగారూ..అందుకే ఊర్లోనుండి ఇక్కడికొచ్చి సల్లగా పనిచేసుకుంటున్నాం"అంది.

"నీ ఎరికలో ఎవరికన్నా జరిగిందా?"

"ఎవరికో ఎందుకమ్మా..మా అమ్మకే! మా ఇంటికి నాలుగిల్లవలెల వుండే రాజమ్మకి మా అమ్మకి ఒకసారి పెద్దగొడవొచ్చింది. వాళ్ళకీ మాకూ వైరం ఎంత పెరిగిపోయిందంటే..దారిన పోతున్నప్పుడు ఎదురైతే తిట్టుకుంటూ..శాపహర్తలు పెట్టుకుంటూ..వుండేవాళ్ళం. మేము మా నోర్లకే పని చెప్పాం..కాని ఆళ్ళు కాస్తముందుకెళ్ళి చేతలు మొదలెట్టారు. మా అమ్మకి పేరు తెలియని రోగమొచ్చి తగ బాధ పడిపోయింది. గొంతు కోసిన కోడి గిల గిల్లాడి పోయినట్టు గొప్ప నరకం అనుబవించింది. అట్టాబాద పడతానే ఓ రోజు పాణం ఇడిచింది. ఆ తర్వాతైరిసింది. అది ఆ రాజమ్మ పనే అని. ఊరు ఊరంతా ఏకమై దాన్ని ఊర్లోనుండి పంపించేశాం. కాని ఏం లాబమమ్మా..అమ్మ తిరిగి రాలేదు కదా" చెప్పింది కన్నీరుకారుస్తూ.

"మా ఆయనకి రోగమొచ్చి నాలుగు నెలలయింది నీకు తెలుసుగా చంద్రి..ఇప్పుడేమో మా అబ్బాయికి..ఎన్ని హాస్పిటల్లు తిప్పామో నీకు తెలుసుగా..మీ వ్యాధి తెలియడం లేదు. నాకూ అదేనేమో అనిపిస్తోందే..వాళ్ళేమయిపోతారో అని బెంగగా వుండే!" అని పొద్దున్న తనకి వాకిట్లో కనిపించిన వాటి గురించి చెప్పింది.

"అవునా అమ్మగారూ..నాకూ అదే అనుమాన ముండేదండీ! కానీ చెబితే మీరేమనుకుంటారోనని..."

"నీ మొహం..నాకు చెప్పొద్దుటే..సమయం మించిపోతే ఏం ప్రయోజనం..అయినా నాకు శత్రువులెవరున్నారే?"

"అయ్యో మీరు బొత్తిగా పిచ్చి మాలోకమండి. హాని చేయాలంటే శత్రుత్వమే వుండనక్కర్లేదు. మనకన్నా ఎదుటివాళ్ళు బాగుపడిపోతున్నారన్న అసూయ చాలదూ..!"

"సరే..సరే..నువ్వు పని మొదలెట్టు..నేను వీళ్ళని హాస్పిటల్ కి తీసుకెళ్ళాలి" అంది.

మధ్యాహ్నం భోజనాలయాలకాస్త మాగన్నుగా కునుకు పట్టింది గోవిందమ్మకి. ఎవరో ఇంట్లో తిరుగుతున్నట్టుగా అనిపించి అధాటున నిద్రలేచి చుట్టూ చూసింది. కిటికీకేసిన కర్డెన్ 'రఫ..రఫ' చప్పుడు చేసి ఆగిపోయింది. ఏదో గాలి కిటికీలోంచి వెళ్ళిపోయినట్టుగా...

గోవిందమ్మకి దాహంతో నాలుక పిడచకట్టుకుపోయింది.

ఆ రాత్రి కూడా ఎవరో తన మంచం దగ్గరగా కూర్చున్నట్టు.. తన గొంతు నొక్కాలని ప్రయత్నిస్తున్నట్టు అనిపించసాగింది.

మరుసటిరోజు ఉదయం.

కసువూడ్వడానికి చీపురుతో బయటకొచ్చిన గోవిందమ్మకి వాకిట్లో ఎముక కనిపించింది. అంతే గుండె

చిక్కబట్టుకపోయింది.

దాన్ని చీపురుతో లోసుకుంటూ చెత్తకుండీలో వేసింది.

ఇంటి పనులు చేస్తాదన్న మాటేగాని చంధ్రిమాటలు మెదడుపొరల్లో దొర్లుతున్నాయి. 'హాని చేయాలంటే శతృత్వమే వుండనక్కర్లేదు. మనకన్నా ఎదుటివాళ్ళు బాగుపడిపోతున్నారన్న అసూయ చాలదూ..!'

తనని చూసి అసూయపడేవాళ్ళెవరున్నారు? చుట్టాలందరినీ మనసుతో చుట్టివచ్చింది.. ఊహా!.. చుట్టు పక్కలున్నవాళ్ళు..కాదు..మరీ..? అప్పుడనిపించింది..ఒకవేళ విజయమ్మేమోనని..అవును విజయమ్మే!

'నాకు ముగ్గురూ ఆడపిల్లలే..మా ఆయనదా ప్లావేట్ ఉద్యోగం..దిన దిన గండం నూరేళ్ళాయుష్షు వాళ్ళకీ వెళ్ళిల్లు..బాధ్యతలు..తల్లుకుంటుంటే..నిద్రపట్టదు..గోవిందమ్మా..ని అదృష్టం చూడు మీ ఆయన గవర్నమెంట్ ఉద్యోగి..కడుపులో చల్లకదలదు..పైగా ఒక్కగానొక్క కొడుకు..వచ్చేదే కాని పోయేది వుండదు.. అయినా పెట్టిపుట్టాలిలే..నీలాగా!' ఎన్నోసార్లు అంది. తనే పిచ్చిమొహంది నవ్వి పూర్కొనేది. ఇది దాని పనే అయివుంటుంది. పక్కనే శతృవునుంచుకుని ఇంతకాలం గడిపింది. నంగనాచి..ఎంతకు తెగించింది..పాపభీతి కూడా లేదు..

అప్పుడే వచ్చిన చంధ్రితో వాకిట్లో ఎముక కనిపించిన విషయం చెప్పి.."నువ్వన్నది నిజమేనే! మామీద ఎవరో దుష్ట శక్తులు ప్రయోగిస్తున్నారు. మా ఇంట్లో దెయ్యాలు తిరుగుతున్నాయి. ఇహ మనం కాలం వృధా చేయరాదు..నీకెవరన్నా మంత్రాళ్ళు తెలుసా?" అడిగింది ఆందోళనతో ఆపాదమస్తకం కంపించిపోతూ..

"తెలుసమ్మగారు..దర్గా పక్కనున్న సందులో వుంటాడు..సాయంత్రం తీసుకెళ్తాను.."అంది.

"చెప్పాకదటి ఇహ మనం ఉపేక్షించకూడదని..ఇప్పుడే వెళదాం"

"సరే..పదండి"

ఇద్దరూ వెళుతుంటే..అప్పుడే వచ్చిన విజయమ్మ "పోద్దు పొద్దున్నే ఎక్కడికి బయల్దేరావు గోవిందమ్మా?" అంది నవ్వుతూ.

ఆమెకి సమాధానం చెప్పలేదు.

ఇద్దరూ మంత్రిగ్రాడింటికి వెళ్ళారు.

అతడింటిలోని వాతావరణమే..పుర్రెలలో..ఎముకలలో..నిమ్మకాయలలో..ఎర్రని..నల్లని తాళళలో..ముగ్గులలో భీతిగొలిపేలా వుంది.

గోవిందమ్మ చెప్పేది సావధానంగా విన్న ఆ మంత్రిగ్రాడు.."నీకు కీడు తలపెట్టినది నీకు చాలా దగ్గర్లోనే వుంది..నీ కళ్ళకి పొరలుకమ్మి కనిపెట్టలేకపోతున్నావు..నీ ఉన్నతి..దానికి మా చెడ్డ యాతనగా వుంది..అందుకే అట్టా చేసింది..ఆస్పిటల్ల చుట్టు తిరిగి డబ్బు పోగొట్టుకుంటే..ఏంలాబం?...నీ టైం బాగుండబట్టి..నా దగ్గరకు వచ్చినావు..లేకుంటే..జీవితకాల నట్టం జరిగి కుమిలిపోయేదానివి..దీనికి ఇరుగుడుచేయాలంటే..డబ్బు కర్చుతాది..నీకు ఓపికుండా! నువ్వు సరే నంటే ఈ సరకులు..పైకం తీసుకుని వచ్చే ఆదివారం ఈడకి రా.అంతా సక్కగా జరుగుతది" అన్నాడు.

గోవిందమ్మ "సరే" అని ఒప్పుకుని..ఇంటికొస్తూ దారిలో "చంధ్రీ సమయానికి దేవుడు నిన్ను పంపించాడే..ఇతడి దయవల్ల మా ఆయనకి..పిల్లాడికి నయమై చక్కగా తిని తిరిగితే..నీకు పట్టుచీర పెడతాను..నిన్ను సొంత తల్లిలా చూసుకుంటానే.." అంది ఆనందంగా.

"సరెండమ్మగారు! మీరు సుకంగా సంతోసంగా వుంటే నాకదే పదివేలు" అంది.

"నాకు హానిచేస్తున్నది ఎవరనుకుంటున్నావు?..నేను ముందు కాస్త అనుమానించాను..మంత్రిగ్రాడి మాటలలో రూడి అయిపోయింది. ఇది కచ్చితంగా ఆ విజయమ్మ పనే! దానికి ఎన్నో సహాయాలు చేశాను.

అవసరానికి డబ్బు..వస్తువులు..పదార్థాలు ఇచ్చాను. విశ్వాసం లేదు. నాకే ధోహం తలపెట్టింది." కోపంగా అంది.

"నాకూ చాలాసార్లు అనిపించిందమ్మా! కానీ చెబితే మీరేమనుకుంటారో అని భయపడేదాన్ని. మీరు ఎవరికీ అంత చొరవ

ఇవ్వకూడదండీ. ఆనక బాదపడి పయోజనమేమిటి? కొన్ని నష్టాలు మనకి జీవితాన్నే లేకుండా చేస్తాయి."

"నిజమేనే..నాలుగిల్లలో పనిచేసే నీకున్న పాటి ఇంగితజ్ఞానం..లోక జ్ఞానం నాకు లేకుండా పోయాయి"

ఇంటికొచ్చాక..తనింటి గుమ్మందగ్గర ఆందోళనతో కూర్చున్న విజయమ్మని చూడగానే గోవిందమ్మలోని నల్లత్రాచు సర్పన లేచి పడగ విప్పింది.

"ఏంటి గోవిందమ్మా! మాట మాత్రం చెప్పకుండా ఎక్కడికెళ్ళావు? నాకెంత ఆందోళనగా అనిపించిందో తెలుసా?"అంది.

"అబ్బో..చెబితే ఏం చేసేదానివి..అవరోధాలు కల్పించేదానివి..అవునులే..రక్తసంబంధం కన్నా ఎక్కువగా చూసుకున్నందుకు బాగానే బుద్ధి చెప్పావు. కుక్కకున్న పాటి విశ్వాసం కూడా లేదు నీకు. కాని నా గొంతులో ప్రాణం వుండగా నీ ఎత్తులు పారనివ్వను. నీ అంతు తేలుస్తాను..ఆ..ఏంటనుకుంటున్నావో..నాలోని మరో గోవిందమ్మని చూస్తావు నువ్వు"అంది కోపంతో ముక్కుపుటాలిగరేస్తూ

ఆవిడకి విషయం అర్థంగాక.. విసుప్పోతూ.."అదికాదు..గోవిం.."అనబోతున్న విజయమ్మని మధ్యలోనే"ఇంకోసారి నా పేరు పిలిచినా..నా ఇంటి వైపు కన్నెత్తి చూసినా..మర్యాదుండదు" అని లోపలికెళ్ళి తలుపేసుకుంది.

ఆ హఠత్వరిణామానికి కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమవుతూ..పరిగెత్తుకుని తనింటికెళ్ళిపోయింది విజయమ్మ.

ఆరోజు మొదలు విజయమ్మ కనిపిస్తే సాధించడం మొదలెట్టింది. పోట్లాటకీ కాలుదువ్వతూ..కనిపించిన వాళ్ళకల్లా ఆవిడ గురించి లేనిపోనివి చెబుతూండేది గోవిందమ్మ.

ఇహ ఆ కాలనీలో వుండడం నరకప్రాయంగా తోచి ఒకరోజు ఇల్లుఖాలి చేసి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయింది విజయమ్మ.

పీడ విరగడైంది అనుకుంది గోవిందమ్మ.

గోవిందమ్మ భర్తకి, పిల్లాడికి ఆరోగ్యం కుదుటపడింది. దానికి కారణం ఆ మంత్రిగ్రాడేనని గోవిందమ్మ నమ్మకం.

కథలో కనిపించని మరో పార్శ్వం:

సంజైచీకట్లు ముసురుకుంటుండగా..గోవిందమ్మ ఇంటికి రెండిళ్ళవరకు వుండే రుక్మిణమ్మ ఒకరోజు జుత్తు చిక్కుతీసుకుంటూ చేతిలోకొచ్చిన జుత్తుని చుట్టచుట్టి అప్పుడే ఆటాడటానికి బయటకెళుతున్న బాబిగాడికిచ్చింది. వాడు అది అందుకుని విసురుగా తిరిగేసరికే పక్కనున్న కుంకంభరిణి తగిలి కుంకం కింద ఒలికిపోయింది. వాడు వాళ్ళమ్మతిట్టేలోపల కిందపడింది ఎత్తి ఆ జుత్తుతో పాటూ పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి గోవిందమ్మ వాకిట్లోపారవేశాడు. అదే అనుమానానికి కారణభూతమయింది. అలాగే కుక్క తనకి దొరికిన ఎముకని యాధృచ్ఛికంగా గోవిందమ్మవాకిట్లోనే జారవిడిచింది. ఆవిడ భర్తకి, పిల్లాడికి వచ్చిన వ్యాధులు కూడా కాలానుగుణంగా తగ్గాయే కాని.. మంత్రిగ్రాడి మంత్రానికి కాదు. ఇవెలా తెలుస్తాయి?

బహుశా ఈ విషయాలు తెలిస్తే..అకారణంగా విజయమ్మని ద్వేషించినందుకు తనని తను క్షమించుకోలేదేమో గోవిందమ్మ! విజయమ్మలాంటి మంచి స్నేహితురాల్ని కోల్పోయినందుకు జీవితాంతం బాధపడుతుందేమో కూడా!

మనిషి చాలా వరకు భ్రమలకి లోనై అనుమానాలతో కాలం గడుపుతూంటాడు. సరిగ్గా గోవిందమ్మలాంటి బలహీన మనస్కులే చంద్రి..మంత్రిగ్రాడిలాంటివాళ్ళకి బలం.

"నగ్మా చెల్లెలు ఎవరు?" అప్పుడే నిద్రలేచి మంచం మీదనుండి దిగబోతున్న నా శ్రీమతి ప్రశ్నాంతిని అడిగాను.

'రామా కృష్ణా అంటూ మేల్కొనాల్సిన సమయంలో 'నగ్మా చెల్లెలు ఎవరు, ఇలియానా అక్క ఎవరు? అంటూ ఈ వెధవ ప్లత్నలేంటి' అన్నట్టుగా సీరియస్సుగా చూసింది నా వంక.

బోలెడంత బయపడిపోయి అటువైపునుండి కిందకు దిగి గోడకున్న దేవుడికి రెండు చేతులెత్తినమస్కరించి పడగ్గద్దిలో నుండి బయటపడ్డాను. శ్రీమతి తొలిబొట్టుని కళ్ళకద్దుకుని మంచం దిగింది. 'ఎంత పతిభక్తి..' అనుకున్నాను.

నిజానికి నా వ్యాధి గురించి నా శ్రీమతికి పెళ్ళికి ముందునుండే తెలుసు. హఠాత్తుగా ఏదో మరచిపోయిన విషయం గుర్తొస్తుంది. ఇక రోజంతా దాన్ని గుర్తు చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూనే వుంటాను. ఇవాళ ఉదయమే ఎందుకో నగ్మా

చెల్లెలు ఎవరో మరచిపోయిన విషయం గుర్తొచ్చింది. 'ఎవరై వుంటారబ్బా!'... బుర్ర గోక్కుని, జుట్టుపీక్కుంటూ బ్రష్టు, పేస్టుతీసుకున్నాను. నగ్మా చెల్లెలు టూత్ పేస్ట్ యాడ్ చేసి వుంటుందా? మీ టూత్ పేస్టులో ఉప్పుందా? ఉప్పు, కారం, నిమ్మకాయ రసం, గాడిద గుడ్డు... అన్నీ వున్నాయి... నగ్మా చెల్లెలే... ఎవరో గుర్తురావడం లేదు...

పళ్లుతోముకుని హాల్లోవున్న సోఫాలో కూర్చున్నాను. కమ్మని కాఫీ ముక్కుపుటాల్ని తాకింది. తలతిప్పి చూశాను. వేడి వేడి కాఫీ కప్పుని చేతిలో పట్టుకుని నిలబడి వుంది నా శ్రమతి ప్లశాంతి.

'నగ్మా చెల్లెల్నివా మరచిపోలేదా?' అనే వేడి వేడి చూపు కూడా నన్ను తాకింది. ఆ చూపుని తప్పించుకుంటూ నేను కాఫీ అందుకున్నాను. నా ఆలోచనలు మళ్ళీనగ్మా చెల్లెలి దగ్గరకు వెళ్ళిపోయాయి.

'నగ్మా చెల్లెలు టీ, కాఫీ యాడ్స్ ఏమైనా చేసి వుంటుందా?' 3 రోజెస్, తాజ్ మహల్, చక్ర గోల్డ్, బ్యూ... కాజల్, సూర్య... వీళ్ళంతా కళ్ళముందు కదిలారు... నగ్మా చెల్లెలు మాత్రం అందులో లేదు.

కాఫీ చప్పరిస్తూయధాలాపంగా రిమోట్ ని చేతిలోకి తీసుకుని టీవీ ఆన్ చేశాను. 'కాజలు చెల్లివా, కరీనాకి అక్కవా?' అని ప్రశ్నిస్తున్నాడు రవితేజ. 'నగ్మా చెల్లివా, నీతూ చంద్ర అక్కవా?' అని రాయ్చుచ్చగా...

నా ఆలోచనలకు అడ్డుకట్టవేస్తూ "స్నానానికి నీళ్లు తోడాను. ఇంక టీవీ కట్టిసి స్నానం చేసి రండి" అంటూ వంటింట్లో నుండి అరచి మరి చెప్పింది ప్లశాంతి.

'నా మాట విని కూడా కదలకపోయావో నీ తల వేయి వక్కలవుతుంది ' అనే సున్నితమైన బెదిరింపు వుంది ఆ మాటలో. టవలు తీసుకుని బాత్టూకేసి మౌనంగా నడిచాను.

మా బాత్టూ తలుపుకి గడియ వున్నా పాటలు పాడొ నాకు అలవాటు. ఎందుకంటే, అక్కడ మనల్ని అడ్డుకునేవారెవరూ వుండరు కదా!

సబ్బుని ప్రేమగా చేతిలోకి తీసుకున్నాను. 'నా సౌందర్య రహస్యం లక్ష్మీ ... ఇది ఫిక్స్ ...' నగ్మా చెల్లెలు సబ్బు యాడ్ ఏమైనా చేసి వుంటుందా? రెక్స్ నా, హమాం, లైఫ్ బాయ్, టీప్రల్ ఎక్స్ ... ఎక్స్ ట్రా... ఐశ్వర్యా రాయ్ గుర్తొచ్చింది

గానీ, నగ్మా చెల్లెలు మాత్రం మొహమాటానిక్కూడా మదిలో మెదలలేదు.

స్నానం కానిచ్చేసి పూజగదిలోకి చేరుకున్నాను. అగరోత్తులు, నూనె, దీపం, హారతి కర్పూరం... దేన్ని చూసినా నగ్మా చెల్లెలే నన్ను వెంటాడుతోంది. ఎలాగోలా గాయత్రీజపం, పూజ కానిచ్చేసి బయటకొచ్చాను. ప్యాంటూ, షర్టా వేసుకుని హాల్లోకొచ్చాను. మా ఆవిడ డైనింగ్ టేబుల్ మీద ఫ్లేట్లవేడి వేడి ఇడ్డీలు వడ్డించి రెడిగా నా కోసం ఎదురు చూస్తోంది. ఒక సాధారణమైన చూపుని ఇడ్డీల వైపు విసిరాను. కానీ, మాయావిడ ఆ చూపుని చిన్నచూపు చూసి అపార్థం చేసుకుంది.

"నగ్మా చెల్లెలు ఇడ్డీల యాడ్ చేయలేదు"

"నగ్మా ఎవరు, నగ్మా చెల్లెలు ఎవరు?" అంటూ ఎదురుదాడి చేశాను.

"అబ్బ ఛా... నేను మిమ్మల్ని ఈరోజు కొత్తగా చూడట్లేదు... నాకు చెప్పకండి కథలు..." అనేసింది ప్రశాంతి నవ్వేస్తూ...

"పోనీ, విషయం తెలుసు కదా! నగ్మా చెల్లెలు ఎవరో చెప్పి పుణ్యం కట్టుకోవచ్చు కదా?" అన్నాను.

"అదంత కొంపలంటుకుపోయే విషయమేమీ కాదుగానీ... తమరు ఆఫీసుకు బయల్దేరండి, టైమ్మైపోతోంది!"

నా అంతర్జాతీయ సమస్యను అంత తేలిగ్గా తీసుకుంది నా శ్రీమతి.

ఇక ఏమీ అనలేక టిఫిన్ బాక్సు తీసుకుని మళ్ళీ మౌనంగా బయటకు నడిచాను.

టూ వీలర్ మీద ఆఫీసుకు బయల్దేరిన నాకు దారిలో ఎన్నో హోర్డింగులు కనిపించాయి. రోజూ కనిపించేవే అయినా ఇవాళ వాటిని కొత్తగా చూశాను, నగ్మా చెల్లెలు కనిపిస్తుండేమోనని...

ప్ప... లాభం లేదు... ఎక్కడా కనిపించలేదు. ఎట్టిపరిస్థితుల్లోనైనా కనుక్కోలేనా అనే ఆలోచనతోనే ఎట్టకేలకు ఆఫీసుకు చేరుకున్నాను.

వెళ్ళినా సీటులో కూర్చున్నాను. ఓ రెణ్ణిమిషాలు గడిచాక ఆఫీస్ బాయ్ లక్ష్మణ్ మంచినిళ్ళు టీ తీసుకుని వచ్చాడు.

"ఒరే, నువ్వు సినిమాలు బాగా చూస్తావా?" అని అడిగాను వాడిని.

"సల్మాన్ ఖాన్ సినిమాలంటే నాకు చాలా ఇష్టం సార్" అని బదులిచ్చాడు.

"నగ్మా చెల్లెలు ఎవరో నీకు తెలుసా?"

లక్ష్మణ్ బుర్ర గోక్కుని "హిందీ సినిమాల్లోనటించిందా సార్? ఎందుకంటే, నేను తెలుసు సినిమాలు తక్కువగా చూస్తాను సార్!" అని అడిగాడు.

"ఒరే, పత్నకు పత్న ఎప్పుడూ సమాధానం కాదురా!" అన్నాను.

వాడు మరోసారి బుర్ర గోక్కుని "గుర్తొస్తే చెప్పాన్లెండి సార్!" అంటూ అక్కడి నుండి తుర్తుమన్నాడు.

అంతలో నా కోలీగ్ జయంతి అటువేసాడా.

"జయంతుడూ, నీకు నగ్మా చెల్లెలు తెలుసా?" అంటూ ఆశగా అడిగాను.

"నగ్మాకి ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు కదన్నయ్యా, ఏ చెల్లెలి గురించి అడుగుతున్నారు మీరు?" అన్నాడు జయంతుడు.

హలోస్మి... వీడొకడు, కొత్తసమస్య తెచ్చిపెట్టాడు. ఇప్పుడు నేను నగ్మా చెల్లెలి గురించి ఆలోచించాలా, లేక నగ్మా చెల్లెళ్లగురించి ఆలోచించాలా?

"సరే, ఓసారి ఇద్దరి పేర్లు చెప్పరాదూ..." అన్నాను, నా సమస్యకి ఫుల్ స్టాప్ పెట్టాలనే ఉద్దేశంతో.

నా దురదృష్టకొద్దీ సరిగ్గా అప్పుడే వాడి ఫోన్ మోగింది.

అప్పుడే కాదు, ఎప్పుడూ అంతే... సరిగ్గా సరైన సమయంలో వాడి ఫోన్ రింగవుతుంది. ఫోన్లో మాహాడుతూ అక్కడినుండి వెళ్లిపోయాడు. ఇక వాడిమీద ఆశలు వదులుకోవాల్సిందే... ఎందుకంటే. వాడు ఒకసారి మాయమైతే మళ్ళీ ప్రత్యక్షమవడానికి ఎంత సమయం పడుతుందో వాడే చెప్పలేడు...

నా టేబుల్ మీదున్న మ్యాగజైన్స్ చేతిలోకి తీసుకుని తిరగేశాను, నగ్మా చెల్లెలు కనిపిస్తుందేమోనన్న ఆశతో... అక్కా కనిపించలేదు, చెల్లెలూ కనిపించలేదు.

మ్యాగజైన్స్ ని పక్కన పడేసి పనిలో పడ్డాను.

బాసుబాబు... నిజమే! బాసే... కానీ, హీరోబాబులా ఫీల్తానంటాడు. సిగ్గులేకండా విగ్గు పెట్టుకు తిరుగుతూంటాడు.

నన్ను పిలిచాడు. "పిలిచారా సర్?" వీలైనంత వినమ్రంగా అడిగాను.

"అవునోయ్... ఒక ఎన్నారై నన్ను హీరోగా పెట్టి సినిమా చేస్తానంటున్నాడు. ఏంచేద్దాం?" దరిదుర్దు... డైరెక్టుగా పాయింటులోకి వచ్చాడు.

"బలేవారే... ఏంచేయడమేంటి సర్... బ్రహ్మాండంగా చేయండి. కాకపోతే, హీరోయిన్ ఎవరనుకుంటున్నారు సర్?" నగ్మా చెల్లెలి పేరు చెప్పాడేమోనని ఆశగా అడిగాను.

కాస్త ఆలోచించి "కొత్తమ్మాయి అయితేనే నా పక్కన ఫ్రెండ్ గా వుంటుందని వాళ్లు ఫీలవుతున్నారోయ్!" అన్నాడు ముదురు బెండకాయ.

రెణ్ణిమిషాలాగి "నీ సలహా ఏంటి?" అన్నాడు.

"నగ్గా చెల్లెలైతే మీ పక్కన హీరోయిన్ గా బావుంటుందని నాకనిపిస్తోంది సర్!" అన్నాను.

పక్కలో బాంబు పడినట్టు ఉలిక్కిపడి "నగ్గా చెల్లెలా? ఏంటయ్యా బాబూ... నువ్వేదో యూత్ సలహా ఇస్తావునుకుంటే ఇలాంటి సలహా ఇస్తున్నావేంటయ్యా?" అన్నాడు మానవుడు.

వీడో సూపర్ హీరో... వీడి పక్కన నటించడానికో అందాలరాశి కావాలి...

ఓ పది నిమిషాలు సొల్లుకబుర్లు మాట్లాడాడు గానీ, నాకు కావలసిన నగ్గా చెల్లెలి పేరు మాత్రం అందులో బయటపడలేదు. చిరాకెత్తుకొచ్చి బయటకొచ్చేశాను.

అలా అలా పనిపనిలో పడి నగ్గా చెల్లెలికి విరామం ఇచ్చాను.

"ఏవండీ గోపీకృష్ణగారూ! ఇంటికెళ్లరా?" అన్న మూర్తిగారి మాటతో ఠక్కున ఈ ప్రపంచంలోకి వచ్చిపడ్డాను. టిఫిన్ బాక్సు తీసుకుని ఇంటికి బయలుదేరాను.

ఇంతకీ నగ్గా చెల్లెలు ఎవరై వుంటారు? బ్లైకు నడుపుతున్నానన్న మాటేగానీ నా బుర్రలో అదే తిరుగుతోంది.

ఎట్టకేలకు ఇంటికి చేరుకున్నాను. బయట చెప్పులు విప్పేసి లోపలికి అడుగుపెట్టాను.

నా శ్రీమతి పుత్రాంతి తులసికోట దగ్గర జ్యోతి వెలిగిస్తూకనిపించింది. నా శ్రీమతి ఫ్రైరోజూ ఉదయం, సాయంత్రం దేవుడి

దగ్గర జ్యోతి వెలిగించకుండా వుండదు. అలా జ్యోతి వెలిగించడంవల్ల తనకు మనశ్శాంతిగా కూడా వుంటుందని అంటుంది ప్రశాంతి. జ్యోతి... జ్యోతి... జ్యోతిక... హుర్రే... నగ్మా చెల్లెలి పేరు జ్యోతిక... సాదించాను... సాదించానోచ్... "జ్యోతికా... ఐ లవ్ యూ!" అని పెద్దగా అరుస్తూనాకు తెలిసి భరతనాట్యం, కథాకళి మొదలైన డ్యాన్సులన్నీ కలిపి స్టెప్పులేయడం మొదలెట్టాను.

ప్రశాంతి పరిగెత్తుకొచ్చి "ఏంటండీ... మీ సమస్య పరిష్కారమైందా?" అంది ఆనందంగా.

"అవునోయ్!" అని అంటూ యధాలాపంగా మా పక్కన అపార్ట్ మెంటువైపు చూశాను. సరిగ్గా మా ఇంటికి ఎదురుగా కనిపించే ఫ్లాట్ బాల్కనీలో నుండి ఒకావిడ ఖోపంగా చూస్తూ వినవిసా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

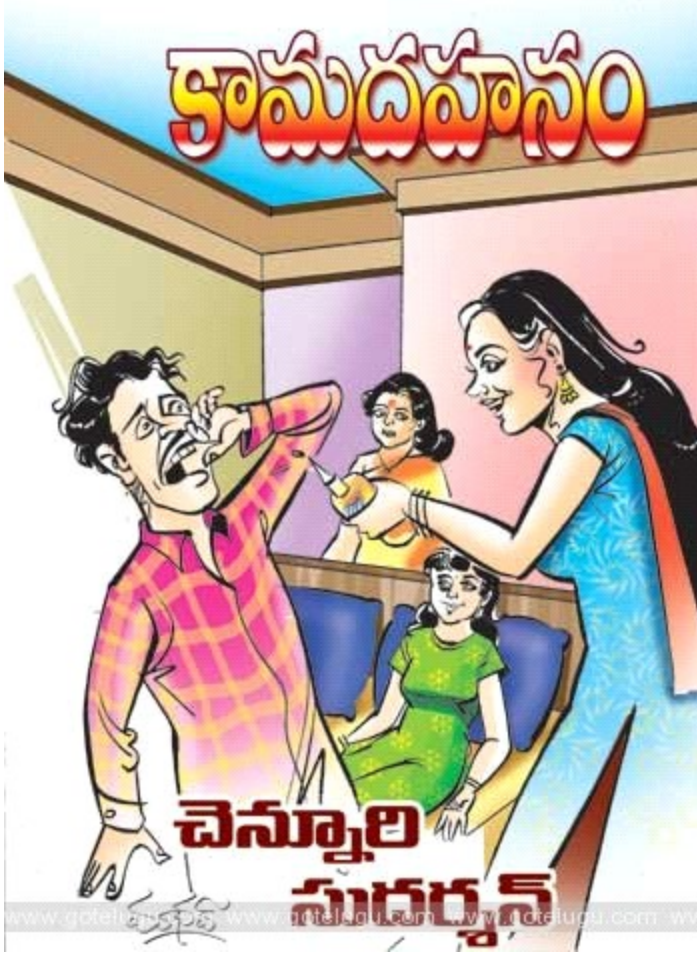
"ఆవిడేవిటోయ్... అలా నన్ను ఖోపంగా చూస్తూ వెళ్ళిపోయింది?" అని అడిగాను ప్రశాంతిని.

"ఆవిడ పేరు జ్యోతిక అండీ!" చల్లగా చెప్పింది శ్రీమతి.

"హయ్యోరామా, ఆ విషయం నాకేం తెలుసు? పోనీ వెళ్ళిసారి చెప్పిరానా?" అన్నాను ఖంగుతిని.

"చేసిన ఘనకార్యం చాలు! నేను మీ వ్యాధి గురించి చెప్పి వస్తాను" అంటూ వాళ్ళింటివేపు వెళ్ళింది ప్రశాంతి.

నేను బట్టలు మార్చుకుని శోఫాలో కూర్చున్నాను. హమ్మయ్య... ఓ పన్నెపోయింది. నగ్మా చెల్లెలవరో నాకు తెలిసిపోయింది. రిమోట్ చేతిలోకి తీసుకుని టీవీ ఆన్ చేశాను. మా ఆవిడ అప్పటివరకూ పాత జ్ఞాపకాలను నెమరేసుకుందేమో, మా ఫోటో ఆల్బం చూస్తూ... దాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాను. మా ఆవిడ ఆకుపచ్చ చీరలో తీయించుకున్న ఫోటో నా కంటబడింది. ఆ ఫోటో అంటే నాకంటే ఎంతిష్టమో... ఆ ఫోటోలో నా ప్రశాంతి ఎంతో అందంగా వుంటుంది. అన్నవరమో, ద్వారకా తిరుమలలో వెళ్ళినప్పుడు తీసుకున్న ఫోటో అది. అన్నవరమా... కాదనుకుంటాను. ద్వారకా తిరుమల వెళ్ళక ముందే ప్రశాంతి ఈ చీర కొనుక్కుందా? లేదనుకుంటానే... అన్నవరమా, ద్వారకా తిరుమలా? గుర్తురావడం లేదే...

తెల్లవారితే హోళి పండుగ...

శనిధర్ గుండెల్లో రైల్వే పరుగెత్తసాగాయి...

రాత్రి భోజనం సరిగ్గా సహించడం లేదు...

గబ, గబా నాలుగు మెతుకులు బలవంతంగా నోట్లో కుక్కుకోని భోజనం పూర్తయిందనిపించుకున్నాడు.

వేగంగా తన బెడ్ రూంలోనికి వెళ్లి గడియ పెట్టుకున్నాడు.

కాళ్ళు చేతులు వణుక సాగాయి...

తప్పదు. 'ఎలాగైనా తాను అనుకున్న పని నెరవేర్చి తీరాలి. తనకు దక్కనిది మరెవ్వరికీ దక్కగూడదు. చివరికి నాపాత్రం పోయినా సరే. కాని హిమజను పాత్రాలతో వదలను.. ఆమె బతుకు బండలు కావాల్సిందే...' అనే ఆలోచనలు శశిధర్ మదిలో చెలరేగిన కొద్దీ గుండెలో ధైర్యం గూడు కట్టుకుంటోంది. క్రమేణా నరనరాల్లో రక్తం ఉప్పొంగ సాగింది.

ధృఢ నిశ్చయముతో కార్యోన్ముఖుడయ్యాడు...

తాను కాలేజీ నుండి నేర్చుగా దోంగిలించి తెచ్చిన గాఢ సల్ఫ్యూరిక్ ఆసిడ్ బాటిల్ మూత తెరిచాడు. సన్నని తీగల్లా పొగలు...

హోళి రంగుల మిశ్రమం కొద్ది కొద్దిగా ఆసిడ్ బాటిల్ లో కలుపసాగాడు... చిన్న, చిన్న బుడగలు... విచిత్రమైన శబ్దాలు... దట్టమైన పొగలు బాటిల్ నిండా క్రమంగా అలుముకోసాగాయి... అతని మనసులో ఫ్రతీకార వాంఛలు రగులుకుంటున్నట్లు గుండెల్లో ఎగిసి పడే విషపు జ్వాలలు అతని కళ్ళల్లో క్రౌర్యం ఫ్రతీకగా అద్దం పడుతోంది.

'మరి కొద్ది గంటల్లో నీకోరిక తీరబోతోంది కదా... ఎందుకా గాబరా'. అని ఎంత నిభాయించుకుందామనుకున్నా వయసు పొగరు ఆగడం లేదు.

పదే, పదే అదే సంఘటన జ్ఞప్తికి వస్తూ అతడిని రెచ్చగొట్టేది.

హిమజకు ఎంత పొగరు!...

ఎంతో సిన్సియర్ గా ప్రేమించే నన్ను తిరస్కరిస్తుందా!.. తనకేం తక్కువని?.

మిస్టర్ కాలేజీ అవార్డు గ్రహీత... కాలేజీ విద్యార్థుల అగ్రనేత... ఆటల్లో అందె వేసిన దిట్ట... జన బలం కల్గిన పిత...
మహిళా మండలి ప్రెసిడెంటు మాత... ఒక్కగానొక్క చెల్లెలు సుస్మిత... ' ఇలా కవితా ధోరణిలో ఆలోచించడం శశిధర్
కవితలు వ్రాయడంలోనూ సమర్థుడు అని తెలుస్తోంది... చదువులోనూ డిస్టింక్షన్ కూడా.

'ఇలాంటి కుటుంబంలోనికి కోడలుగా రావాలంటే ఎంతో పుణ్యం చేసుకొని పుట్టాలి. ఓ రకంగా మా కుటుంబ
సభ్యురాలిగా మెదిలే హిమజ తిరస్కరిస్తుందా?' శశిధర్ ఆలోచనలు ఆగిపోవడంలేదు... మనసులో అగ్ని పర్వతాలు
బద్దలౌతున్నాయి'. డిగ్రీ ప్రథమ సంవత్సరం నుండి తన మనసును అర్థం చేసుకోవాలని దురుసుగా కాకుండా
దువ్వెనలా(తూనీగలా) సమీపించే నాపై దుముకులాడుతోంది... ఎంత అహంకారం!'. శశిధర్ బుర్రలో ఫ్రతీకార పురుగు
లోలుస్తూనే ఉంది.

ఆవాళ్ళిసంద్యా సమయం ఎలా మర్చిపోగలడు?. తన పగ, ప్రతీకారానికి పునాది పడిన రోజు.

కాలేజీ పార్కులో ఇసుక తిన్నెపై తనొక్కతే శ్రద్ధగా చదువుకుంటోంది హిమజ. ఫైనలియర్ ఫైనల్ సెమిస్టర్కు తెరపడే
రోజులవి. దరి దాపులో ఎవరూ లేరు.. 'ధైర్యే సాహసే లక్ష్మీ' అని ధైర్యం తెచ్చుకున్నాడు శశిధర్.

తన ఇంటిప్రక్కనే ఉంటుంది కదా... పరీక్షలయ్యాక మరోమారు విషయం కదిలిద్దామనుకున్నాడు. మనసు కుదుట
పడడం లేదు. ఇంటికన్నా పార్కే నయమనిపించింది. ఈరోజు అటో, ఇటో తేల్చేసుకోవాలకున్నాడు. హిమజను
సమీపించాడు.

పుస్తకంలో లీనమైన హిమజ శశిధర్ రాకను గమనించ లేదు.

“హాయ్!..” అంటూ పలకరించాడు శశిధర్... ఆ పలకరింపులో 'ఎంత హాయి, ఈరేయి ఎంత మధురమిహాయీ...!' అనే
సప్తస్వరాల గానం వీనుల విందుగా హృదయాన్ని మీటుతూ ఉంది.

తృల్లి పడి తల వైకెత్తింది హిమజ. తనకు తెలిసిన ఫ్రెండ్ అనుకొని మర్యాద పూర్వకంగా తనూ “హాయ్!...” అనబోయి,
తనను తరుచూ వేధించే శశిధర్ అనుకోకుండా ప్రత్యక్షమయ్యే సరికి తడబడింది. ఆ తడబాటులో 'ఏమిటి..?' అనే
ప్రశ్న ముడి పడి ఉంది..

అలాంటి పుస్తక కోసమే వచ్చిన శశిధర్ కాస్తా ధైర్యం పుంజుకొని తన మనసులోని విషయం మళ్ళీ ఏకరువు పెట్టాడు...

“హిమజా... నువంటే నాకు చాలా ఇష్టం... నిన్ను గత మూడు సంవత్సరాలుగా ఆరాధిస్తున్నాను. నామనసుకు నచ్చావ్!”

హిమజ ముఖం వివర్ణమైంది...

“పిచ్చి, పిచ్చి వేషాలు కట్టిపెట్టి ముందు చదువు సంగతి చూసుకో శశిధర్... ఆత్మరాత్రి జీవితంలో స్థిరపడే ప్రణాళికల గూర్చి ఆలోచించుకో... కాని ఇలా ప్రేమ, గీమా అంటూ అంటువ్యాధిలో కూరుకు పోకు. ఎన్ని సార్లు చెప్పాలి?” అంటూ చిరు కోపం ప్రధర్శించింది. అందులో శశిధర్ తనకున్న సాన్నిహిత్యం ప్రస్ఫుటమవుతోంది.

“శశిధర్!.. పుత్రి మనిషిలో మానవత్వం, రాక్షసత్వం రెండూ ఇమిడి ఉంటాయి. బాంబులు పెట్టి పాత్రాలు హరించేది మనిషే... బాంబు దాడిలో గాయ పడిన వారికి రక్తం దానం చేసి మనుషులను రక్షించేది మనిషే... రాక్షసత్వాన్ని జయించిన మనిషి మహనీయుడు. మానవత్వాన్ని కోల్పోయిన మనిషి దానవుడు. నీలో అమోఘమైన శక్తి దాగి ఉంది. దాన్ని సద్వినియోగపర్చుకో శశిధర్. నీమంచికే చెబుతున్నాను..” అంటూ ఓ చిన్న పాటి ఉపన్యాసమే ఇచ్చింది హిమజ.

అయినా శశిధర్ మనో నేత్రం తెరుచుకోలేదు. ‘చెబిటి వాని ముందు శంఖమూదినట్లే’.

మనిషికి కామ పోరలు కమ్మినప్పుడు సుద్దులేవీ తలకెక్కవు...

మన పవిత్రరామాయణంలో రావణుణ్ణి రావణబ్రహ్మ అనే వారు... అతను మహా జ్ఞాని... శ్రీరాముడు కూడా అతని జ్ఞాన సంపదకు

ముగ్ధుడయ్యాడు. అయితేనే... క్షణికావేశానికి లోనై విచక్షణాజ్ఞానాన్ని కోల్పోయి.. తన హితవరుల హితవులు చెవికెక్కక అదే శ్రీరాముడి చేతిలో అసువులు బాసాడు.

శశధర్ మదిలోనూ కాముడు చొరబడి సయ్యాటలాడిస్తున్నాడు...

కోపంలో ఉన్న హిమజ కళ్ళను చూస్తుంటే శశధర్ పెదవులపై ధరహాసపు చిగురు తొడుగులు...

“కోపంలో గూడా చాలా అందంగా ఉన్నావు హిమజా... నువ్వు నాకు నచ్చావ్!... నచ్చావ్!... నచ్చావ్. నేను ఆషామాషిగా అనడంలేదు. మనమిద్దరం పెళ్ళి చేసుకొందాం” శశధర్ మాటలు పూర్తికాకుండానే...

“యూ... రాస్కల్... గెటాట్ ఫ్రం హియర్...” అంటూ గుప్పెడు ఇసుక తీసి అపర కాళికా దేవిలా శశధర్ ముఖాన చల్లి పారిపోయింది. అనుకోని పరిణామానికి తోక తొక్కిన త్రాచుపాములా ఎగిరి పడ్డా... లేస్తూ... పార్కులోని కొళాయి దగ్గరికి పరుగులు తీశాడు శశధర్

ఆసిడ్ బాటిల్ చూస్తే అందరికీ అనుమానమే... అందుకే శశధర్ గాజు చిమ్మనగొట్టపు పరికరాన్ని ఆసాయంత్రమే కొని తెచ్చాడు. దాని నిండా ఆసిడ్ బాటిల్ లో కలిపిన హోళి రంగుల మిశ్రమాన్ని నింపాడు. ఏ ఆపరేషన్ కైనా పరేషాన్ కాకుండా ఉండాలంటే ముందు పరీక్షించడం అవసరం. రిహాల్స్ లో లేకుండా నాటకం రక్తికట్టదన్నట్లు...

పాత డైలీ న్యూస్ పేపర్ పై ఆసిడ్ మిశ్రమాన్ని చిమ్మనగొట్టంలో నాలుగు చుక్కలు పడేలా పిచికారి చేశాడు... సక్సెస్!.. సక్సెస్!.. పేపర్ లిప్తకాలంలో మాడి మసైపోయింది... శశధర్ మోము వెలిగి పోయింది.

‘చాలా భద్రంగా పదిలపర్చాలి ఎవరి కంటా పడకుంటా...’ అని మనసులో అనుకుంటూ రహస్య ప్రదేశంలో దాచిపెట్టి తృప్తిగా బెడ్ పైనడుం వాలాడ్డు. హృదయంలో ఉవ్వెత్తున అనిర్వచనీయమైన అలలు ఎగిసి పడుస్తాయి... మరునాడు జరుగబోయే కార్యక్రమన్నంతా మదిలోనే రెక్కి నిర్వహించుకోసాగాడు.

తెల్లవారింది...

గబ, గబా కాలకృత్యాలు తీర్చుకొని బీరువాలో ఉన్న పాత డ్రైస్‌వెటికి వేసుకున్నాడు. బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేస్తూ కూర్చుంటే ఆలస్యమైపోతుంది... తొందరగా చిమ్మన గొట్టం తీసుకొని బయట పడాలి... హిమజ అంతు చూడాలి. అనే గాబరాతో శశిధర్ కాళ్ళు గాలిలో తేలి ఆడ సాగాయి. జవ్వన గాలిలో తేలిపోతూ రాత్రితాను రహస్యంగా పదిల పర్చిన ఆసిడ్ హోళి రంగుల మిశ్రమ చిమ్మన గాజు గొట్టం కోసం వెదకాడు... లేదు... నిశ్చేష్టుడయ్యాడు... రాత్రితన గదిలోనికి ఎవరూ రావడానికి వీలు లేదే!... మరి ఏమైనట్లు?... ఎవరు తీశారు?...

ఎదురుగా సుస్మిత కిల, కిలా నవ్వుతూంది. చేతిలో తాను భద్రపర్చిన చిమ్మనగొట్టం...

గుండె రుల్లులునుంది...

“సుస్మిత...నో... ప్లీజ్... చాలా డేంజరస్... నాకివ్వరా..” అంటూ బతిమాల సాగాడు శశిధర్. తన తర్వాత పదేండ్లకు పుట్టిన చెల్లాయి అంటే శశిధర్‌కు పాణం.

సుస్మిత ససేమిరా అంది.

“నాకు తెలుసు... ఈరోజు హోళి కదా... ఇది నాకు కావాలి. నాఫ్రెండ్స్ తో హోళి ఆడుకోవాలి. ఈ గొట్టం బలేగా ఉంది. రంగు వేస్ట్ కాకుండా వాడుకోవచ్చు. నేనివ్వను” అంటూ వెను తిరుగ పోయిన సుస్మిత చేయి పట్టుకొని గొట్టాన్ని లాక్కో పోయాడు శశిధర్.

భళ్ళున పెద్ద శబ్దం చేస్తూ... చిమ్మనగొట్టం జారి క్రింద పడి బద్దలైంది. శశిధర్, సుస్మిత ఒంటిపై మంటలు ఎగిసి పడే సరికి

“అమ్మా!...” అంటూ గావు కేక పెట్టాడు.

మెలకువ వచ్చింది...

‘కలా!’ ఒళ్లు గగుర్పాటుకు లోనైంది... పోయిన పాణం లేచి వచ్చినట్లైంది. అయినా ఒంటిలో వణుకు తగ్గడంలేదు... కాళ్ళు

చేతులు గజ, గజ వణక సాగాయి. ఎంత భయంకరమైన కల!... ‘ఈవిల్ డెడ్’ ఇంగ్లీష్ సినిమాలో చూపించినట్లు శరీరం కాలి ముద్దులు, ముద్దులుగా నేల రాలడం ఇంకా మస్తిష్కంలో మెదులుతునే ఉంది...

“ఏమైందిరా... శశిధర్.. తలుపు తీయి...” అంటూ రేణుక బయటినుండి తలుపు బాదడం... శశిధర్ నింపాదిగా తేరుకో సాగాడు.

బెడ్‌పై నుండి లేవ రావడంలేదు... తన గుండె చప్పుడు తనకే వినరావడం... కంపించి పోయాడు. తదేకంగా తలుపు శబ్దంతో... శశిధర్ శక్తినితా కూడ గట్టుకొని లేచి తలుపు తీశాడు.

“ఏమైంది బాబూ!..” అంటూ రేణుక శశిధర్‌ను కన్న పేరు వాత్సల్యంతో నిలువెల్లా తడుమ సాగింది.

“ఏంకాలేదమ్మా... ఏదో పీడ కల” అంటూ నిస్సత్తువగా పక్కనే ఉన్న కుర్చీలో వాలి పోయాడు శశిధర్.

“ఏం కలో ఏంపాడో!.. అటు చూడు నీ గావు కేకకు సుస్మిత భయపడి నీకోసం తెస్తున్న పొగలు గ్రక్కే కాఫీ ఒలుక పోసుకొని కాలు కాల్చుకున్నట్లుంది” అంటూ రేణుక గొణుక్కుంటూ విసురుగా ఏడుస్తున్న సుస్మిత దగ్గరికి పరుగెత్తింది.

శశిధర్ కంగారుగా లేచి తల్లిని అనుసరించాడు.

“ఏమైందిరా సుస్మీ...” అంటూ ఎంతో ఆప్యాయంగా అన్నాడు.

“అయోం.. వెరీ సారిరా...” అంటుంటే శశిధర్ కళ్ళల్లో నీళ్లు తిరిగాయి.

“ఎందుకన్నయ్యా... అంత గట్టిగా అరిచావ్... ఎంత భయమైందో తెలుసా!...” అంటుంటే సుస్మిత కళ్ళనుండి ఏకదాటిగా కన్నీళ్లు. రేణుక చల్లని నీళ్ళు సుస్మిత కాళ్ళపై ధారగా పోస్తూ ఏడ్వసాగింది.. కాఫీ ఒలికిన చోటకాలికి పెద్ద బొబ్బ వచ్చింది.

ఆదృశ్యం శశిధర్ గుండెను పిండి వేసింది. అతడి విషణ్ణ వదనంలో రంగులు మార సాగాయి. ‘ఇంత చిన్న ప్రమాదానికే నా చెల్లు ఓర్పుకోలేక పోతోంది. అలాంటిది... ఆసిడ్!.. హిమజ ఏమయ్యేది!.. ఓమ్మే గాడ్!.. నేను నిజంగా హిమజ ఫ్రేమును పొందాలనుకుంటే నిస్వార్థంగా ఆమె మేలు కోరుకోవాలే గాని ఇలా ఆసిడ్తో కాల్యాలనుకోవడం మహా పాపం... హిమజ ఆరోజు నామేలు కోరి హితవు పలికింది... ఆనాటి పార్కులో జరిగిన సంఘటనపై ఎక్కడా ఫిర్యాదు చేయలేదు. అలాంటి కరుణా మూర్తిని అపార్థం చేసుకొని అనవసరంగా కక్ష పెంచుకున్నాను. రాక్షసునిగా మారాను. నా వక్ర బుద్ధికి ప్రతిఫలంగా ఈరోజు నాచెల్లెలి కాలు కాలింది. కలలో నా ఒళ్ళు కాలి భవిష్యత్తును హెచ్చరించింది. తెల్లవారి వచ్చే కలలు నిజమవుతాయని అంటారు కూడా. నానేరానికి శిక్ష ఎప్పుడో ఏ లోకాన్నో కాదు... ఇక్కడే ఈలోకంలోనే అనుభవించాల్సి వచ్చేది...’ అని మనసులో మదన పడసాగాడు.

సుస్మిత రెండు కళ్ళవెంబడి ధారాళంగా కన్నీళ్ళు కురవడం చూసి చలించి పోయాడు.

డాక్టరుకు ఫోన్ చేశాడు.

“డాక్టర్ వస్తున్నాడు సుస్మీ.. ఏడ్వకు ప్లీజ్... కాస్తా ఓర్పుకో..” అంటూ వేడుకోసాగాడు శశిధర్.

“ఎంత బాధగా ఉందో నీకు ఏం తెలుసు అన్నయ్యా!... నీకు కాలితే తెలిసేది” అంటుంటే ఆమె కన్నీటి బిందువులు ముత్యాలలా జలజలా రాలసాగాయి. మరింత ఏడ్చు రాగం పెంచింది.

‘నీకు కాలితే తెలిసేది... నీకు కాలితే తెలిసేది... నీకు కాలితే తెలిసేది!...’ అన్న సుస్మిత మాట పడే పడే తన హృదయాన్ని కాలి వేస్తోంది. మానసిక పరివర్తన తలుపులు తెరుచు కోసాగాయి.. ‘నాచెల్లెలు చిన్న పాటి గాయానికే నేను తట్టుకోలేక పోతున్నాను. హిమజకూడా నాన్నే హితుడైన హేమంత్కు చెల్లెలే కదా.. నా ఆసిడ్ దాడికి వాడు ఎలా తట్టుకునే వాడు?.. ఎన్నాళ్ళుగానో కలిసి మెలిసి అనురాగాలు, అప్యాయతలు పంచుకుంటున్న మా ఇరు కుటుంబాల మధ్య బుద్ధిగా మనసుకోక గుడ్డిగా ముసలకం సృష్టించడం ఎంత అవివేకం?.. అయినా వరాలు ప్రసాదించాలని దేవతలను అనుగ్రహించే వరకు ఆరాధిస్తామే తప్ప ఆసిడ్ దాడులు చేస్తామా?..’ అని మనసు అనే కవ్వం శశిధర్ జ్ఞానసంపదను చిలుక సాగింది.. పరివర్తనలో మానవత్వపు వెన్న పేరుకో సాగింది

మనసులో నిర్మలమైన నిర్ణయం స్థిర పడింది...

తన గదిలోనికి వెళ్ళాడు శశిధర్.

రాత్రితాను రహస్యంగా బద్దపర్చిన ఆసిడ్ హోళి రంగుల గాజు చిమ్మన గొట్టాన్ని ఏర్పడకుండా పాలితిన్ కనర్లో పెట్టుకొని ఇంటి వెనకాలకు వెళ్ళాడు. చిన్న గొయ్యి తీసి అందులో పాతి పెట్టసాగాడు...

ఎదురుగా హిమజ. ఝళ్ళున వణికాడు శశిధర్.

“సుస్మితకు కాలు కాలిందని తెలిసి వచ్చాను” అంది హిమజ.

శశిధర్కు నోట మాట వెకలడం లేదు. మౌనంగా నేల చూపులు చూడసాగాడు.

“శశిధర్... ఏంచేస్తున్నావురా... డాక్టరు బయలు దేరాడా? లేదా? మరో సారి ఫోన్ చేసి కనుక్కో...” అంటున్న రేణుక మాటల తీవ్రతలో ‘ఓపక్క సుస్మిత కాలు కాలి ఏడుస్తుంటే... ఇంటి వెనకాల వీడేదో రాచ కార్యం వెలగ పెడున్నాడు’ అనే విసుగు బాణాలు దూసుకొస్తున్నట్లుగా ఉన్నాయి.

“తామసం మొక్కను పాతిపెట్టి, సాత్విక విత్తనం నాటుతున్నాడు అత్తయ్యా...” అంటూ తాను తెచ్చిన హోళి రంగు శశిధర్పై చల్లింది హిమజ.

ఎప్పుడూ ద్వంద్వార్థపదమయిన ‘ఆంటీ’ అని పిలిచే హిమజ నేడు ‘అత్తయ్యా...’ అంది.

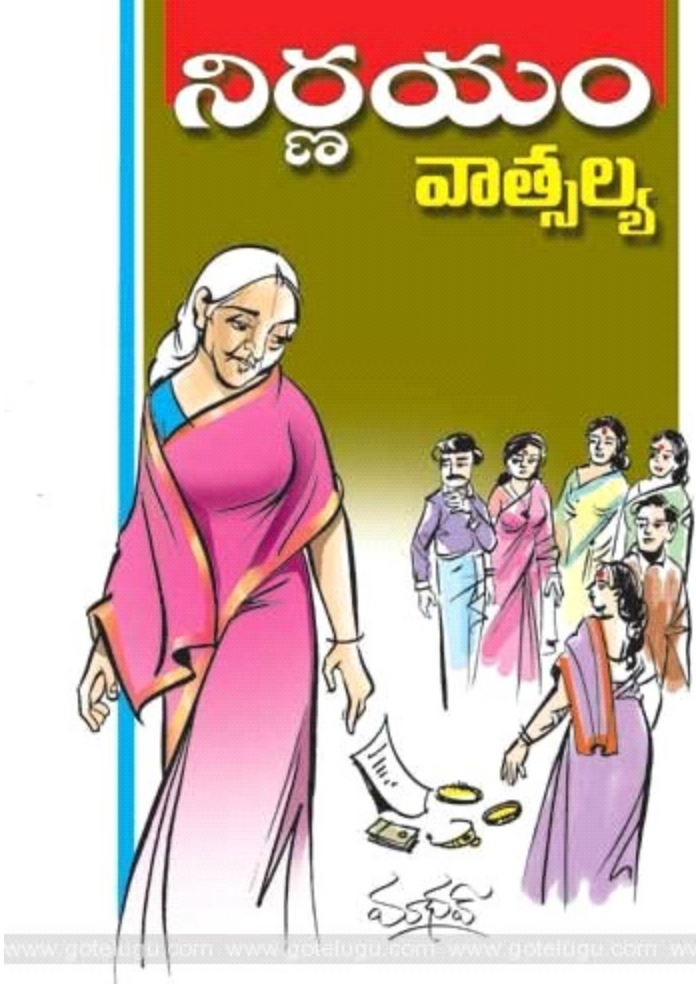
మరోపక్క హోళి రంగుల కేళి...

శశిధర్ తబ్బిబ్బయ్యాడు. తన ఆరాధనకు హిమజ గ్రీన్ సిగ్నల్ వరం ప్రసాదించినట్లుగా శశిధర్ కళ్లు
తేజోవంతమయ్యాయి. ఆ తేజస్సులో హిమజ ఆశయాలను ఆదరిస్తూ తామిద్దరు జీవితంలో స్థిరపడనిదే ఒక్కటి
కాగూడదన్న నిర్ణయం కాంతిలీనులోంది. ఆ కాంతిలో విలీనమైన హిమజ

“ఇది నిజమైన హోళి రంగు... భయపడకు” అంటూ సిగ్నల్లో కనులు దించుకుంది...

‘నిన్నటి రాత్రికామదహనం జరిగితే శశిధర్ ఎదలో ఈరోజు ఉదయం జరిగింది...

జీవితంలో నిజమైన హోళి ఆరంభమైంది’ అనే సంతృప్తితో శశిధర్ కాలేజీనుండి ఆసిడ్ తస్కరించినప్పటి నుండి ఓ కంట
కని పెడ్తూ.. తాను తీసుకున్న ముందు జాగ్రత్తల గూర్చి పెదవి విప్పలేదు హిమజ.

జూన్ నెల. వర్షాలు ఇంకా మొదలవ్వపోవడంలో ఎండ చుర్చుమనిపిస్తోంది ..ఒంటి గంటయ్యింది ఇంకా వీడు రాలేదేమిటి అని వర్ధనమ్మ ఇప్పటికీ ఎన్నిసార్లనుకుందో మనసులో. రోజూ పన్నెండున్నరకల్లా కొడుకులిద్దరూ భోజనానికి వస్తారు. కింద మోటార్ సైకిల్ హోరన్ వినపడటంలో బాల్కనీ లోంచి కిందకి చూసి హమ్మయ్య వచ్చేసారనుకుంది. పెద్ద కొడుకు భోజనానికి కూర్చుని "అమ్మా".. అని పిలవగానే అర్థమయ్యింది ఎందుకు పిలుస్తున్నాడో.

వర్ధనమ్మ కి దాదాపు అరవైదేళ్లుంటాయి. ఆవిడ భర్త తమ సొంతార్లోపంచాయిలీ ఆఫీసు లో ఏదో చిన్న ఉద్యోగం చేస్తూ రెండేళ్ళ కిందట మరణించాడు.

ఆ ఊరి సర్పంచ్ చొరవ తీసుకుని ఆ ఉద్యోగాన్ని వర్ధనమ్మ కి వచ్చేటట్లు చేశాడు. వర్ధనమ్మ పెద్దగా చదువుకోకపోవడంలో ఆవిడ తరపున ఒక కుర్రాడిని పెట్టి అతనికి ఓ ఐదోదలు ఇచ్చి మిగతాది వర్ధనమ్మ కి ఇచ్చేటట్లు

ఎర్పాటు చేసాడు.

ఇక్కడ ఒక్క దానివి ఏమి ఉంటావు అని కూతుర్నూ కొడుకులూ బలవంతం చేయటంతో రెండేళ్ళ క్రితం టాను కి వచ్చింది. వర్ధనమ్మ కి ఇద్దరు కూతుళ్ళూ ఇద్దరు కొడుకులు. పెద్ద కూతురి భర్తవ్యాపారం లో బాగా స్థిరపడి తన బావ మరదులని కూడ టాను కి పిలిపించి చిన్న చిన్న వ్యపారాలు పెట్టించి వాళ్ళ కాళ్ళ మీద వాళ్ళు నిలబడేటట్లు చేసాడు. చిన్న కూతురి భర్త కలెక్టరాఫీసులో ఏదో చిన్న ఉద్యోగం.

వర్ధనమ్మ ని తీసుకొచ్చారే కానీ ఎక్కడ ఉంచుకోవాలి అనేది పెద్ద సమస్య అయ్యింది వాళ్ళకి. చివరికి ఇద్దరు కొడుకులూ చేరో రెణ్ణెల్లు తమ దగ్గర ఉండేటట్లు తీర్మానించారు.

తన భర్త ఉన్నంత వరకూ ఎప్పుడూ ఒకటి రెండు రోజులు మించి ఎవ్వరి ఇంట్లోనూ ఉందని వర్ధనమ్మ కి ఈ ఎర్పాటు బాధ కలిగించినా తప్పలేదు. షరా మామూలుగా కోడలి ఈసడింపులు, కొడుకుల తిరస్కారాలు మెల్లిగా అలవాటు చేసుకుంది. ఎప్పుడూ తను ఖాళీగా కూర్చోదు. కోడలికి పచ్చడి రోట్లూ బియ్యం పెట్టడమో, అరిసెలు వంటి పిండి వంటలు వండటమో చేస్తూ ఉండేది. క్రమం గా వారికి ఈ వంటలు బోరు కొట్టడంతో తనని చెయ్యొద్దనేవారు. తనకి ఈ మధ్య చూపు కూడా మందగిస్తోంది. ఇదే విషయం కొడుకుతో చెప్తే వయసుతో పాటు ఇవన్నీ మామూలే, టీవీ అదీ తగ్గించు అని ఓ ఉచిత సలహా పారేసాడు. రెణ్ణెలయ్యాకా చిన్న కొడుకు దగ్గరకి వెళ్ళి అడిగితే "అసలే పిల్లలు స్కూలు ఫీజు లతో టెన్షన్ పడుతోంటే ఏమిటమ్మా నీ గోల అనడంతో మౌనం గా ఉండిపోయింది. కూతుర్లని అడుగుదామంటే మొహమాటం అల్లుళ్ళు ఏమనుకుంటారో అని. ఒకరోజు అప్పటికే ధైర్యం చేసి కాస్త ఆర్థికం గా స్థితిమంతురాలైన పెద్ద కూతురిని అడిగితే తను మాట దాటయ్యడం గమనించి ఊరుకుంది.

నెల నెలా భర్త ఉద్యోగం ద్వారా వచ్చే డబ్బులు అందినా అవన్నీ కొడుకులే తీసుకుంటారు. వాళ్ళని ఓ ఐదోదలు అడిగి తాను ఒక్కర్తీ డాక్టరు దగ్గరకి వెళ్ళి పరీక్ష చేయించుకోవడానికి మనసొప్పక అలా గడుపుతోంది మనక దుష్టిలో. ఆరోజు ఆదివారం.. పెద్ద కూతురి కొడుకు కోడలూ విదేశం నుండి వచ్చారని పెద్ద కొడుకు తన ఇంట్లో అందరికీ భోజనాలు పెట్టాడు.

తనకేమో రాత్రి నుండి విరేచనాలు. కోడళ్ళకి చెప్తే ఏదో మాత్ర ఇచ్చి భోజనాల తయారీలో మునిగిపోయారు. భోజనాల వేళయ్యింది.

అమ్మమ్మేదీ అంటూ తన దగ్గరకి వచ్చిన మనవడిని చూడగానే వర్ధనమ్మ కి కళ్ళ నీళ్ళు ఆగలేదు. మనవడి భార్య కూడా అంతే అభిమానంతో పలకరిస్తుంది తనని వాళ్ళ పెళ్ళయినప్పటినుండి..

తను బోజనం చెయ్యకపోవడం చూసి ఆ పిల్ల విషయం అడిగి తెలుసుకుని ఆయో అమ్మమ్మ కి మోషన్స్ ట, ఇవన్నీ కాదు, మజ్జిగన్నం పెడదాము అంటూ ఫ్లేటులో అన్నం కలిపి తెచ్చి

పిన్నీ మజ్జిగ ఇయ్యి అనగానే తన కోడలు "పెరుగు మొత్తం బిర్యానీ లోకి పెరుగు పచ్చడి చేసేసాను, ఏమీ కాదులే అంటూ ఆ పెరుగు పచ్చడి లోంచే కాస్త పెరుగు తీసి ఫ్లేట్ లో వేసి కాసిని నీళ్ళు పోసింది. కొడుకులు టాబ్లెట్స్ తెచ్చి వేద్దాము తగ్గిపోతుందిలే అంటున్నా వినకుండా మనవడూ వాడి భార్య తనని డాక్టర్ దగ్గరకి తీసుకెళ్ళి మందులు ఇప్పించి కానీ వదల్లేదు.కోడళ్ళు మేము చూసుకుంటాము అన్నా వినకుండా తనని పెద్ద కూతురింటికి తీసుకెళ్ళాడు మనవడు.

ఎప్పుడూ పొద్దున్న మధ్యాహ్నం అలా ఒకసారి వచ్చి కూతురిచ్చిన టీ తాగి వెళ్ళడం తప్ప ఇలా ఎప్పుడూ అల్లుడి ముందర పడుకోవడం ఎరగని వర్తనమ్మ కి సిగ్గుగా ఉన్నా తప్పలేదు ఆ రాత్రి అక్కడ ఉండటం. రాత్రితా మనవడు, వాడి భార్య తన పక్కన కూర్చుని గంట గంట కీ డాక్టరిచ్చిన గ్నాకోజు నీళ్ళు కలిపి ఇవ్వడంతో మరునాటికి కాస్త లేచి తిరగ గలిగే శక్తి వచ్చింది.

గది లోంచి బయటకి వెళ్ళబోతోంటే వాళ్ళ మాటలు వినిపించి సభ్యత కాకపోయినా వింటూ ఉండిపోయింది.

"మామయ్యగారూ, అమ్మమ్మ ని మన ఇంట్లోకొన్ని రోజులు ఉంచుకోవచ్చు కదా ఎప్పుడూ వాళ్ళ కొడుకుల దగ్గర చెరో రెణ్ణెల్లు ఉండే బదులు, పైగా వాళ్ళ ఇళ్ళు చిన్నవి, మన ఇంట్లో ఎప్పుడూ ఒక బెడ్ రూం ఖాళీ యే కదా, మేము ఎప్పుడూ తప్ప రాము, వదిన కూడా పిల్లల చదువులని ఎక్కువగా రావట్లేదని అత్యయ్యగారన్నారు..కాస్త అమ్మమ్మ కి మార్పు ఉంటుంది, ఏమంటారు" అంది.

నాదేముందమ్మా మీ అత్యయ్యగారిని అడుగు అనగానే కూతురు కలగజేసుకుని, "నీకు తెలీదు, మనము అలా మా అమ్మ ని తెచ్చి పెట్టుకుంటే

లోకం ఏమనుకుంటుంది, కొడుకులు చూడకపోవడం వల్ల కూతురింటికి వచ్చింది అని మా తమ్ముళ్ళని, కోడళ్ళు వెళ్ళగొట్టారు అని మా మరదళ్ళకి మాట రాదూ, అయినా వీడు తీసుకొచ్చాడని ఏమీ అనలేదు కానీ, ఎప్పుడైనా

జ్వరం వచ్చినా ఏమొచ్చినా వాళ్ళే చూసుకుంటారు, నేను వెళ్ళి పలకరించి పొద్దున్న సాయంత్రం మనింటికి వస్తే ఇస్తాను ..మనం ఇంత కన్నా వాళ్ళ మధ్యలోకి వెళ్ళకూడదు"కూతిరి మాటలు విని వర్ధనమ్మ కి నీరసం ఆవహించి అలా మంచం మీద వాలిపోయింది.

ఈ మధ్యనే తన లాంటి ఉద్యోగాలని పర్మనెంట్ చేసి జీతం పెంచుతున్నారన్న వార్తవిన్న దగ్గర నుండి కొడుకుల నస మొదలు.ఆ ఉద్యోగం తాను చెయ్యలేకపోవడం వల్ల తన కొడుకుని నియమిస్తున్నట్లుగా అధికారులకి ఉత్తరం రాస్తే తామిద్దరిలో ఎవరో ఒకరికి ఇస్తారుట ఆ ఉద్యోగం. అమ్మా నాకు నా వ్యాపారం సరిగ్గా నడవట్లేదు,నువ్వు కానీ ఒక్క ఉత్తరం రాసావంటే నాకు ఆ ఉద్యోగం వస్తుంది, ఏదో వేణీల్లకి చన్నీళ్ళలా కాసిని డబ్బులు వస్తాయి అని పెద్ద కొడుకంటే..ఇద్దరు పిల్లలలో కష్టం గా కాస్త డబ్బులు సర్దు అని చిన్న కొడుకు నస.

తన ఒంటి మీద ఉన్న ఒంటి పేట చంద్రావారం, రెండు జతల గాజుల పంపకాలు చెయ్యమని కూతుళ్ళు వీలయినప్పుడల్లా అంటూ ఉన్నారు. ఇవన్నీ అలా మౌనం గా వింటూ వస్తోంది వర్ధనమ్మ.

ఈ సంగతులన్నీ ఎలాగైనా తేల్చుకోవాలని ఓ ఆదివారం అందరూ పెద్ద కొడుకింటికి చేరారు.

"అత్తయ్యగారూ..వీళ్ళు అడుగుతున్నవి మీరు అవునో కాదో చెప్పే బాగుంటుంది కదా, ఈరోజు ఏదో ఒకటి నిర్ణయిద్దాము ఏమంటారు"అంటూ పెద్దల్లుడు ఉపోద్ఘాతం గా అనడంతో చిన్న కొడుకు కలగచేసుకుని "నిన్ను మా దగ్గరే ఉంచుకుంటాము, నీకు బెంగ అక్కర్లేదు,ఏదో ఒకటి తేల్చు" అన్నాడు. అన్నీ విన్న వర్ధనమ్మ "నేనెప్పుడూ నా ఉద్యోగం డబ్బుల లెక్క మిమ్మల్ని అడగలేదు, అయినా ఎందుకు మీకు అంత ఆరాటం అనగానే పెద్ద కొడుకేమో "మాకు ఒక ఆదాయ వనరు ఉంది అన్న భరోస ఉంటుందమ్మా పుభుత్వోద్యోగముంటే అందుకే నిన్ను సంతకం పెట్టమనేది అన్నాడు.

మొన్న మన ఊరిలో మాస్టారు కనపడి చెప్పారా..నీ కొడుకులకి ఆ ఉద్యోగం రావడం కష్టం అని, ఆ ఉద్యోగం అల్పదాయం కల వారికేట" అనగానే ,కొడుకు విసురుగా, అవన్నీ నేను చూసుకుంటాను కానీ నువ్వు ఉత్తరం మీద సంతకం పెట్టు చాలు అనగానే వర్ధనమ్మ మొహం చిన్నబోయింది.ఇదేమీ పట్టించుకోని కూతుర్లేమో అన్నీ బాగుండగానే పంచుకుంటే బాగుంటుంది కదమ్మా అని పాత పాటే అందుకున్నారు.

ఎప్పటినుండో అనుకుంటున్న మాట ఈసారి ఎలాగైనా పిల్లలకి చెప్పాలని అక్కడే కూర్చుని "సరే అలాగే ఇస్తాను కానీ

ఒకసారి అందరమూ కాశి వెళ్దాము" అనగానే పాక్ తిన్నట్లుగా చూసారు అందరూ. ఈ వర్షాకాలం లో కాశి ఏమిటీ అని కోడుకంటే మీరు అంతంత దూర ప్రయాణాలు తట్టుకోలేరత్తయ్యా అని కోడలు ప్రేమ కురిపించింది.

ఇది విన్న పెద్ద కూతురేమో అమ్మో నాకు కాళ్ళ నెప్పులు అంటే నాకు ఆయాసం బాబూ అని చిన్న కూతురు సాకులు చెప్పారు.

స్వాతంత్ర్య సమర యోధుల కోటా లో వాళ్లతో పాటు ప్రయాణించి నెల క్రితం దక్షిణ భారత దేశ యాత్ర చేసొచ్చినప్పుడు లేవా కాళ్ళ నెప్పులు అని పెద్ద కూతురిని అడగాలని నోటి దాకా వచ్చిన మాటని గొంతులోనే నొక్కి పట్టిసింది.

ఎన్ని చెప్పినా ఆవిడ వినకపోవడంతో చివరికి తప్పక ఆవిడ ఇద్దరు కోడుకులూ,కోడళ్ళకూతుర్లు అల్లుళ్ళూ ప్రయాణమయ్యారు.కాశి చేరి విశ్వేశరుణ్ణి పూజించి దగ్గర లో ని ఇతర గుళ్ళూ గోపురాలూ చూసుకుని తిరుగు ప్రయాణమయ్యారు.రైలు టైమయిపోతోంది వర్ధనమ్మ జాడ మాత్రం లేదు.

అమ్మ కి బాష రాదు మనతో ఉండక ఎక్కడకి వెళ్ళింది అని కూతుళ్ళూ సజిగితే,అత్తయ్య ఎప్పుడూ ఇంతే ఇలా మమ్మల్ని టెన్షన్ పెడతారు అని కోడళ్ళందుకున్నారు. ఎంత వెతికినా ఎక్కడా జాడ లేదు.

ఇంతలో వీరి దగ్గరకి ఒక నడివయస్కుడు వచ్చి వర్ధనమ్మ గారు తీసుకురమ్మన్నారు మిమ్మల్ని అంటూ వారిని ఒక వ్యాన్ లో కూర్చోబెట్టుకుని బయలుదేరాడు.

అసలేమీ అర్థం కావట్లేదు ఎవ్వరికీ కూడా.ఎన్ని ప్రశ్నలేసినా ఆ వ్యక్తి సమాధానం మాత్రం చెప్పకుండా కాసేపాగితే అంతా మీకు తెలుస్తుంది అని మాత్రం చెప్తున్నాడు.

శి నుండి ఓ అరగంట ప్రయాణం తరువాత ఓ చిన్న ఆశ్రమం లాంటి దాని ముందు వ్యాన్ ఆగింది.

అయోమయం గా చూస్తూ అంతా కిందకి దిగారు.లోపలికి వెళ్ళగానే వర్ధనమ్మ వయసు వారు ఇంకాస్త ఎక్కువ ఉన్నవాళ్ళూ కనిపించారు.

మేమేమి తక్కువ చేసామని అమ్మ ఇలా వ్రద్దాశ్రమం లో చేరింది అని కూతుళ్ళూ కోడళ్ళూ చెంగు లో కళ్ళొత్తుకుని

ఏడుస్తుంటే అల్లుళ్ళూ కొడుకులూ షాక్ తో అలా నిలబడిపోయారు లోపల నుండి బయటకీ వస్తున్న వర్షనమ్మ గారినీ చూసి.

అమ్మా ఏమిటి ఇదంతా,మమ్మల్ని సాధిద్దామనా అని పెద్ద కొడుకంటే, అసలు ఆలోచించే చేసావా అని చిన్న కొడుకు కయ్యిన లేచాడు.

అందరి మాటలూ శాంతం గా విన్న వర్షనమ్మ ధుండ కంఠస్వరం తో "నేను ఎవరినో సాధిద్దామనో మిమ్మల్ని ఏడిపించాలనో ఈ పని చెయ్యలేదు,ఆలోచించావా అన్నారు కదా..ఇన్నాళ్ళకీ నా గురించి ఆలోచించాను కాబట్టి ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాను.మీరు నన్ను ఎలా చూసారో మీ మనసులకి తెలుసు.నేను ఇక్కడ వృద్ధాశ్రమం లో ఉండటానికి మీకు కాణీ ఖర్చు అవ్వదు.ఇక్కడ వంట మనిషి గా చేరాను.ఒంటి సత్తువ ఉన్నన్నాళ్ళూ వీళ్ళు ఏదో ఒక పని చెయ్యనిచ్చి సత్తువ ఉడిగిపోగానే వాళ్ళే ఇంత అన్నం అదీ పెట్టి రాలిపోయేవరకూ పోషిస్తారు.చివరి దశ లో ఉన్న అనేక మందికి నేను సేవ చేస్తున్నాను అంటే నాకే గర్వం గా ఉంది.నేను ఆ స్థితి లోకి వచ్చినప్పుడు ఎవరో నాకూ చెయ్యకపోరు.ఈ ఆశ్రమం ఇలా గత పదిహేనేళ్ళుగా నడుస్తోందిట.మన ఊరి మాస్టారి ద్వారా విషయం తెలుసుకున్నాను.కొడుకులకి నేను బరువు,కూతుళ్ళ కి పరువు సమస్య..ఎలాగా అని ఆలోచిస్తోంటే ఇది మంచి అని లోచి ఇలా చేసాను.మీరు తిరిగి వెళ్ళగానే నా గురించి ఊళ్ళో అందరూ అడుగుతారనే కదూ మీ సమస్య..గంగా నదిలో పడవ ప్రమాదం లో పోయానని చెప్పండి లేదా ఆకస్మిక వరదల్లో కొట్టుకు పోయానని చెప్పండి.ఎప్పుడూ నేను మన ఊరు రాను..ఇంక మీరు బయలు దేరవచ్చు అని లోపలకి వెళ్తున్న ఆవిడ కేసి సంభ్రమాశ్చర్యాలతో చూస్తుండి పోయారు.

ఇంతలో ఆవిడ వెనక్కి వచ్చి "నేను ఉద్యోగం చెయ్యలేకపోతున్నాను అని రాసిన ఉత్తరం మాస్టారి దగ్గర ఉంది రా,నా కొడుకుల వ్యాపార ఆదాయం ఇంత అని కూడా రాసానందులో..గవర్నమెంటు రూల్స్ అనుమతిస్తే ఉద్యోగం చేసుకోండి..ఇంక నా చంద్రహారం గాజులు కూడా మాస్టారి దగ్గరే ఉన్నాయి..గిల్చినగలకి ఎంత వస్తుందో నాకు తెలిదు అని వర్షనమ్మ అనగానే కూతుళ్ళ మొహం లో రంగులు మారాయి.

మీ నాన్న పోవడానికి రెండేళ్ళముందు ఆయనకి జబ్బు చేసింది. పిల్లల దగ్గరకి వెళ్ళామంటే ఆయన ఒప్పుకోలేదు.పిల్లల ని అపార్థం చేసుకుంటున్నాడని ఎంత తిట్టానో.నా బంగారం అమ్మి వైద్యం చేయించాము.మేము అప్పుడు ఊళ్ళో ఉండటంతో ఇవన్నీ మీకు తెలిదు.

నీకు పిల్లల అసలు స్వరూపాలు తెలుస్తాయి చూడు అంటూ ఆ గిల్చినగలు నా ఒంటి మీద వేసాడు మీ నాన్న. ఆయన అన్నదే నిజమయ్యింది.ఇంక మీరు వెళ్ళచ్చు నాకోసం ఎవరూ రావక్కర్లేదు అని చెప్పి లోపలకి వెళ్ళిన కాసేపటికి తెరుకున్న వర్షనమ్మ కొడుకులు అసలు ఆవిడ ని మీరే బలవంతం గా తీసుకొచ్చారు అంటూ ఆశ్రమాధికారిలో వాగ్యుద్ధానికి దిగారు.

ఆవిడే స్వయం గా ఇక్కడ చేరుతున్నట్లు ఇచ్చిన డిక్లరేషన్ చూడగానే చేసేదేమీ లేక వెనుతిరిగారు.

వెళ్తున్న పిల్లక వంక అలా చూస్తూ ఉండిపోయింది కిటికీలోంచి వర్ధనమ్మ తెగిన పేగు బంధాన్ని.